

Bilten 22

POSAVSKI ALPINISTIČNI KLUB

ALPINIZEM

GORNIŠTVO

ŠPORTNO PLEZANJE

BILTEN, marec 2017, št.22

PUBLIKACIJO IZDAL:
Posavski alpinistični klub

UREDNIŠTVO:

Nejc Pozvek
Andrej Trošt
Gorazd Pozvek
Peter Sotelšek
Vanja Švajger
Maja Stopar

OBLIKOVANJE:

Andrej Trošt, Nejc Pozvek

FOTOGRAFIJE:

Andrej Trošt, Andrej
Grmovšek, Andrej Sotelšek,
Barbara Prosenik, Boštjan
Prosenik, Danica Pozvek,
Gorazd Pozvek, Jerca Miklič,
Jernej Kastelic, Jernej Špiler,
Luka Jejčič, Maja Stopar,
Martin Bedrač, Matej Zorko,
Miha Kozmus, Nejc Pozvek,
Nika Pavčnik, Peter Sotelšek,
Simon Poznič, Sandra Voglar,
Tjaša Trošt, Tomi Naglič

TISK:

Forma d.o.o.

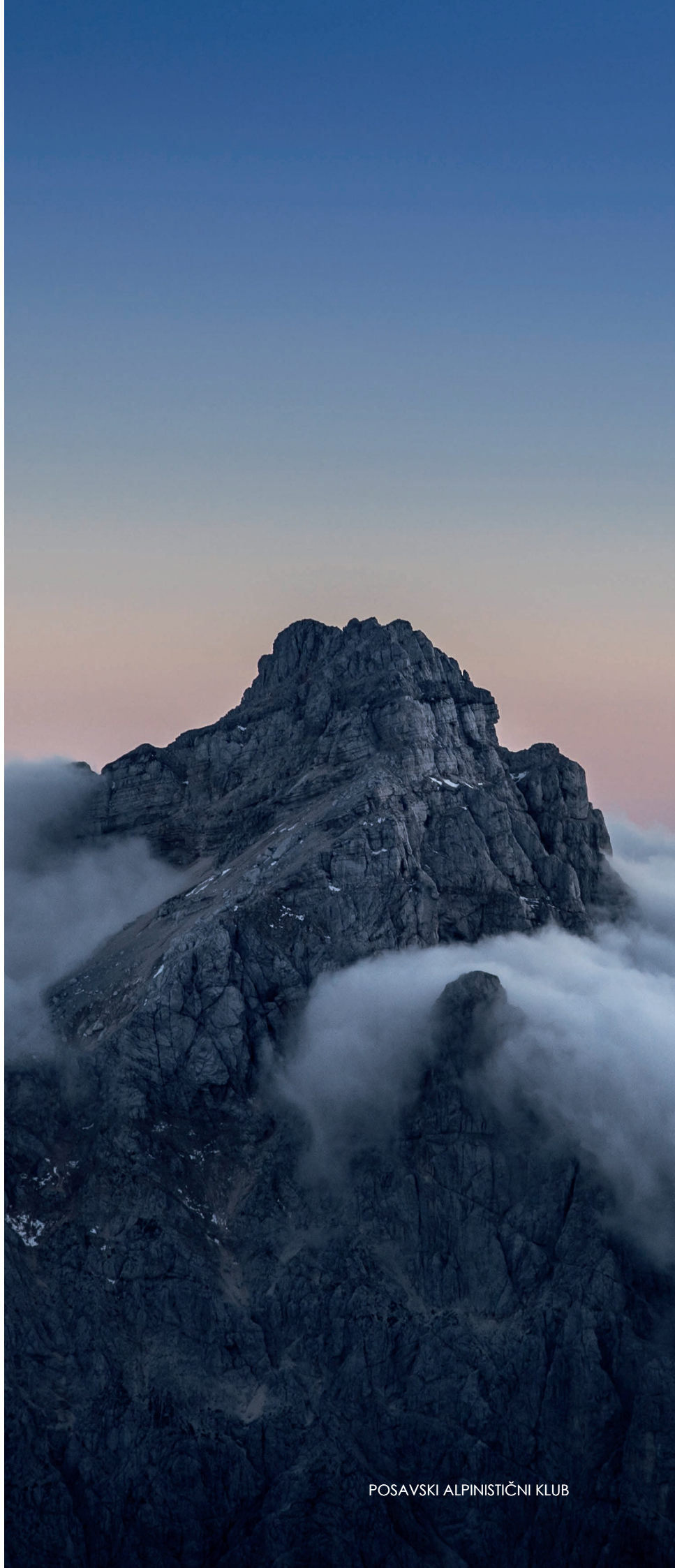
FOTOGRAFIJA NA

NASLOVNICI:

Arnold Koštomaj na
turnem smuku v Kotu
Foto: Andrej Trošt

SPLETNA STRAN:

www.pak.si

*Uvodnik***4** POMLAJENI IN PRENOVLJENI*Poročila***6** POSAVSKI ALPINIZEM 2015/2016**10** ŠPORTNO PLEZANJE V LETU 2016*Mladi***14** PLEZALNI KROŽKI**18** UTRINKI IZ DNEVNIKOV MLADIH PLEZALCEV*ŠPO Sevnica***20** PLEZALIŠČE PODGORJE**22** ŠPO ARANEA*Intervju***24** PETER SOTELŠEK*Zgodbe***28** PIECE OF CAKE**29** BEGUNJŠČICA**30** PRAZNIČNA RUNDA PO VEŽI**31** ZGODBA O IZGUBLJENI SMUČKI**34** ZAČETNI PLEZALNI TEČAJ**36** ISKALNA AKCIJA**38** KORZIKA**40** DAMAVAND**45** EMBRUN - FRANCIJA**47** DOLOMITI SO ZAKON**50** DOM**53** TRETJE SREČANJE PAKOVK**55** OČETOVSKI ODKLOP**57** SPAKOVCI NA ZIMSKEM JAMATLONU**58** JUŽNA STENA VELIKEGA KLEKA**59** STEBRI HERKULESA

NEJC POZVEK, predsednik
Posavskega alpinističnega kluba

Spoštovani bralci!

V rokah držite 22. izdajo našega internega glasila, biltena Posavskega alpinističnega kluba, ki izhaja že vse od leta 1996. Čudovita zgodovina, na katero se lahko s ponosom ozremo. Prvi bilteni so bili kot nekakšni zvezčiči: listi velikega formata speti v sveženj bogate vsebine, ki pa je bila, začetkom primerno, skromna v svojem obsegu. Skozi leta smo rasli in se razvijali. V vseh pogledih. Približno petnajst let je veljal standard biltena A5 formata, ki je bil vsako leto debelejši. S širjenjem klubske dejavnosti bi v preteklih letih zagotovo lahko ustvarili več takšnih knjižic letno, glede na številne aktivnosti se zato rojeva ideja o obsežnejšem letopisu, morda (tro)mesečniku ... Na koncu pa smo za prvo izmed sprememb pogumno izbrali novo oblikovno podobo. Pričakujemo, da bodo naše zgodbe skozi čudovite fotografije na večjem formatu še bolj zaživele in vas, naše bralce, še bolj prepričale.

Spremembe so edina stalnica v življenju. Znana misel se (poleg spremenjene oblike biltena) manifestira tudi pri vodenju našega društva. V novo štiriletno obdobje se podajamo s pomlajenim izvršnim odborom – povprečna starost njegovih članov je dobrih trideset let. Nazadnje je bilo tako verjetno v času klubskih začetkov, zato lahko rečemo, da se začenja proces menjave generacij. Izkušnje iz podjetniškega sveta nas učijo, da je prvi prehod oziroma prenos najbolj kritičen. Verjamem, da se bomo z novimi odgovornostmi in izzivi dobro spoprijeli. Mladim želimo dati priložnost in s tem tudi pokazati, da je z aktivno vlogo v društvu in družbi nasploh mogoče doseči spremembe in da so te mnogokrat v prvi vrsti odvisne od naše volje in poguma. Vsakogar, ki ima tako ali drugače mlado srce, iskreno vabim k sodelovanju pri ustvarjanju novih idej in iskanju društvenega ter družbenega napredka. Več nas bo, bolj gotov bo uspeh.

Slednji v pestrem letu 2016 ni izostal. Na vseh področjih našega delovanja smo vzorno uresničevali zastavljeno, premikali večje in manjše mejnike. Vesel sem, da naša dejavnost vse bolj pronica na območje celotnega Posavja. Osnovnošolski krožkarji prihajajo tako praktično iz vseh šestih občin; skupno jih je blizu 100. Najbolj zagnani so lani tekmovali na občinskem in področnem prvenstvu, peščica njih na Vzhodni ligi, dva predstavnika pa v najmočnejši konkurenci Državnega prvenstva, obiskali so številna plezališča, se družili na plezalnih taborih. V svet vertikale so na tečajih vstopili novi plezalci, v naši družbi so številni napravili prve korake in zavoje v zasneženem visokogorju, mnogi so izpopolnili svoja znanja, jih potrdili na izpitih in seminarjih. Uspeha je mini odprava v Iran, pustili smo pomembne sledi v najzahtevnejših alpskih stenah, nastajati je začelo novo plezališče, na seznamu Olimpijskega komiteja imamo dva športnika, prvič tudi z mednarodnim razredom. In najpomembnejše: vsi smo se zdravi in zadovoljni vedno znova vrnili v dolino oziroma se spustili pod steno.

O pomenu našega skupnega dela in prizadevanj sem se široko razpisal že lansko leto. Na tem mestu ni kaj za dodati. Poudariti je potrebno le, da naši uspehi, ki jih merimo skozi množičnost, počutje, vzdušje in športne dosežke, niso samoumevni. Zanje se številčna ekipa skozi celo leto bori, razdaja, v skupno zadovoljstvo in uspeh je vloženi nepregledno veliko ur dela in potrpežljive komunikacije, usklajevanja, čustev – solz in smeha. Četudi je to morda komu nerazumljivo ali neracionalno, sem prepričan, da zasluži vse spoštovanje.

Zahvalo in pohvalo sem dolžan vsem, ki se trudite za to, da kot klub obstajamo – še več – zelo živimo; posebej pa še tistim, ki ste dolga leta vztrajali na odgovornih mestih in našo ekipo popeljali med najboljše organizirane društvene kolektive, štafeto pa na vrhuncu predali novincem.

Besedilo: **NEJC POZVEK, PETER SOTELŠEK**

SPLOŠNA OCENA

Minulo alpinistično sezono lahko posavski plezalci označimo kot dobro. Nabrali smo lepo število vzponov, med njimi izstopa kar nekaj zelo kvalitetnih. Veliko in uspešno so plezale, smučale in hodile vse ge-

in Boštjana Prosenika, ki so skupaj prispevali malo manj kot četrtno klubskih vzponov in izpolnili pogoj za registracijo. Z 29 vzponi se lahko pohvali alpinist z najdaljšim stažem – Arno Koštomaj, ogromno turnih smukov je, kot vsako leto, opravil Franc Škvarč. Pred-

neracije. Zavidljive dosežke dosegajo najstarejši člani, dobre vzpone so opravili tudi pripravniki. Zabeleženih je bilo približno 270 vzponov. Izpostaviti velja novepečene pripravničke Miho Kozmusa, Jerneja Špilerja, Marka Zakška

stavnica nežnejšega spola z največ vzponi je Tanja Tušek Sotelšek. Klubski kader se ni bistveno spremenil. Vsako leto se poveča le število alpinističnih pripravnikov, ki so sicer aktivni na alpinističnem področju, niso pa zain-

teresirani za nadaljnje izobraževanje. V knjigo vzponov na spletni strani se, žal, dogodivščine ne vpisujejo redno. Upamo, da bo mlajši rod postavil vzor in prepričal klubske kolege v smiselnost tega početja.

Želimo si tudi več objav in utrinkov, popisov doživetij, za katere marsikomu zmanjka časa. Resda se vzpon zgodi v gorah, večkrat pa svojo dodano vrednost dobi šele v dolini – s prenosom izkušenj, dogodivščin, novega znanja. Na drugi strani smo lahko izjemno zadovoljni, da se v vedno večjem številu podajamo na dogodivščine, da »ferajn« diha, ob množičnosti pa ne izostaja niti kvaliteta.

POTEK SEZONE

Sezono, ki je trajala od 1. 12. 2015 do 30. 11. 2016 smo zaradi slabih razmer odprli dokaj pozno, prvi vzponi so zabeleženi v knjigi vzponov (kjer se jih je sicer nabralo približno 200) šele januarja, ko smo začeli tudi obsežno

snežiščih pod Petim žrelom je bila šola zaključena. V njen kurikulum smo uvrstili tudi turnosmučarsko izobraževanje, ki smo ga izvedli sredi marca na Dleskovški planoti.

Nasploh je bila pomlad smučarjem naklonjena. Obilo snega in precej lepih dni je botrovalo številnim vpisom v knjigi vzponov na spletni strani – na smučeh vse tja do konca maja. Vmes so se našle tudi čudovite ture in drzni spusti – od užitkarskih avstrijskih spustov, Mojstrovk, Savinjskega sedla, Storžiča, do epskega 30-kilometrskega potepanja po Veži, razis-

izobraževanje za zimsko gornišvo. Prva množična tura je potekala v začetku februarja na Vrtačo, sledil je vikend na Vršiču, ki ga je zaznamovalo obilo novega snega in delo na plazovini s strokovnjakom Klemnom Volontarjem. Preko 30 nas je nabralo novega znanja, predvsem pa veliko in globoko gazilo. Gorniško šolo s

13 člani, ki je bila združena z zimsko alpinistično šolo, je na turah do konca aprila spremljal inštruktor Nejc, poleg obilo novega znanja pa je ture zaznamovala tudi odlična povezanost ekipe in obilo dobre volje in smeha, česar smo vedno zelo veseli. S turo na Storžič v meglenem vremenu in odjugi ter vajami na

kovanja krnice Za Akom in doline Kot.

Medtem ko so smučarji rezali zadnje zavoje, so skalaši že tipali za toplo skalo daljših smeri. Odlično je uspela tura v Dabarske kuke, ki je bila ogrevanje za tradicionalno PAKlenico. Roko na srce: tam se je knjiga vzponov najbolj odebelila, čeprav večina smeri ni dosegla alpinističnega karakterja. Še najbolj se je temu približal neuspeli poskus bivaka, ki je bil antipod dolgočasnemu nogometnemu derbiju in izpadu domačinov z EP.

Šalo na stran: resne naveze so že zgodaj začrtale svojo skalno sezono. Matej Zorko in Miha Kozmus sta brusila kremplje v Ruški smeri v Križevniku, nadaljevala z dobrim vzponom v Planjavi (Dular-Juvan v severni steni), v Dolomitih se je mudil Andrej Trošt. S celjskim kolegom Albinom Simoničem sta izbrala

čudovit ambient nad koč Bosconero in preplezala dve železni klasiki: KCF in Stroblov raz (obe izpostavljeni sedmici). Andrej je v Dolomitih z ženo Tjašo preplezal še nekaj lepih linij. Nejc Pozvek je sezono zastavil s svojim stalnim partnerjem zadnjih 5 let – Andrejem Grmovškom. S pripravami sta začela junija

v Skuti, ko sta v enem dnevu zmogla tri smeri v južni steni, vse ocenjene med 7a in 7b. Nadaljevala sta v Paklenici, nato pa v Vršacu nad Zadnjico. V enem vikendu sta opravila eno prvih (prostih) ponovitev smeri Onkraj resničnosti in Steber, obe ocenjeni okoli VIII. stopnje.

Nejc je nadaljeval v Cinah z alpinistko leta Tjašo Jelovčan (Hasse-Brandler in Gelbe mauer), nato pa se podal na tabor perspek-

tivnih alpinistov pod Mar-molado. Po uplezavanju v stolpih Selle, je vreme dovolilo dva vzpona čez južno steno te lepote; izstopa kombinacija smeri Via futura in Tempi moderni (VIII+, 1150 m) v trojni navezi (s Saro Jaklič in Andrejem Grmovškom), kateri je večerna nevihta dodala pridih prave avanture. V drugi polovici poletja smo nadaljevali z nizanjem

popisana v tem biltenu), so se odpravili v Iran in osvojili tamkajšnjo najvišjo goro – ognjenik Damavand, 5642 m. Vsi trije so se prvič soočili z višino in preizkušnjo odlično prestali. Zdi se, da so odločnost in spodbude posameznikov prebile večleten led, saj sta za letošnje leto planirani kar dve odpravi, obe sicer v perujske Ande. Drugi vrhunec poletja pred-

stavlja vzpon mednarodne veljave, ki ga je v navezi z Andrejem Grmovškom odplezal Nejc Pozvek. V SZ steni dolomitske Civette sta opravila 2. prosto ponovitev zelo zahtevne smeri Collone d'Ercole. V dveh dneh sta nabrala 29 raztežajev in 1200 metrov, 10 raztežajev je v razponu od 8. do 9. stopnje UIAA, ostali večinoma dosegajo 7. stopnjo. Vse raztežaje sta preplezala na pogled. Gotovo gre za enega boljših slovenskih vzponov v alpskih skalnih stenah do sedaj.

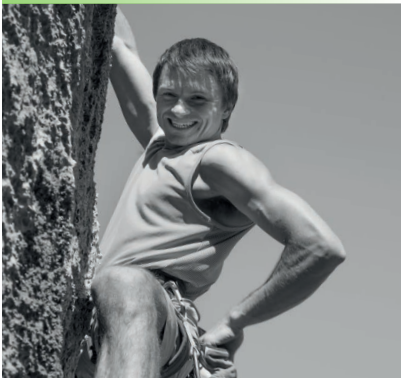
Jesensko dogajanje je najbolj zaznamoval ekipni vzpon na najvišjo švicarsko goro Dom, ki se ponaša z več kot 4500 metrov. Hitra vikend tura je bila uspešna in poučna, pestro dogajanje popisuje Boštjan Prosenik nekaj strani naprej. Leto se je zaključilo s tradicionalnima ženskim in moškim vikendom. Rajajoči in plezajoči so priklicali zgodnje zimske razmere v naše gore, ki so jih, dobro zasnežene, najbolj pridni obiskali že v novembru.

vzponov v domačih gorah. Pod dve čudoviti šestici se je podpisal Matej Zorko. Mansarda v Planji z Romanom Strmškom in Trikot v Dolgem hrbtu z Miho Kozmusom. Plezalo se je še v Babi nad Jezerskim, pa v Rinkah nad Okrešljem, Predostenju Križevnika ... Vsekakor pa avgusta ne moremo mimo dveh presežkov leta. Po dolgem času so naši člani zapustili evropsko celino. Na pobudo Jerneja Špilerja, ki sta ji sledila Miha Kozmus in Grega Cerjak (avantura je

Besedilo: **ANDREJ TROŠT**,
načelnik za športno plezanje

V letu 2016 smo ohranili pestrost klubskega dogajanja in visok plezalni nivo, kar je moč razbrati tako iz kvalitete in kvantitete plezalnih vzponov, iz rezultatov tekmovanj, kot tudi iz števila izpeljanih treningov, plezalnih taborov, skupnih izletov v plezališča in nenazadnje tudi iz povečanja števila novih članov. Velik poudarek smo dali izobraževanju strokovnega kadra, ki predstavlja osnovo za varno udejstvovanje s športom. Pri delu z mladimi smo povečali pre-

poznavnost in v plezalne vrste privabili veliko mladih plezalcev. Poleg krožkov smo trud in energijo vlagali tudi v tekmovalni trening in nastope na državnem prvenstvu. Svoje znanje in izkušnje smo v okviru začetnega tečaja športnega plezanja prenašali plezanja željnim tečajnikom. Aktivnost naših članov se kaže tudi pri organizaciji plezalnih taborov, urejanju lokalnih plezališč, opremljanju novih smeri, izvedbi tekmovanj, potopisnih predavanjih in še bi lahko našteval. Letni načrt dela je bil dosežen, pomembnejše je predvsem to, da smo plezali varno. S takšnim pristopom in strokovno ekipo, ki širi plezalno kulturo, je našemu klubu pisana lepa in svetla prihodnost tudi v letošnjem letu.

Ključna področja športno-plezalne sekcije, ki so krojila dogajanje v letu 2016 so:

VZHODNA LIGA

Z našimi najmlajšimi tekmovalci, ki jih je bilo kar 18, smo se udeležili vseh petih tekem Vzhodne lige, ki so potekale od meseca januarja do aprila. Tekmovalno ekipo so sestavljali: Taja Glavan, Sven Klenovšek, Špela Vračun, Mija Mlakar, Miha Kožuh, Eva Košenina, Ela Matkovič, Maša Juričan, Nejc Brence, Latoja Drmaž,

Jure Rupar, Ajda Graj, Ina Graj, Lina Buršič, Klara Drmaž, Nuša Krajnc, Kajetan Voglar in Aljaž Motoh. Z odličnimi uvrstitvami so klubu prinesli skupno 13. mesto v seštevku klubov vzhodne Slovenije, predvsem pa si nabrali nekaj izkušenj in znanja s tekmovanj. Poudariti je potrebo nastope **Eve Košenina**, starejše cicibanke, ki je na tovrstnih tekmovanjih lepo napredovala in se povzpela tudi med prve tri najboljše.

Skupni seštevek je bil nekoliko skromnejši, dosegla je 8. mesto (B-licenca), za kar je bila kriva smučarska poškodba roke. To pa ni ustavilo Evine velike zagnanosti in volje do nadaljnega plezanja.

Redne uvrstitve med deseterico sta si priplezali **Nuša Krajnc**, v kategoriji starejših deklic, ter Latoja Drmaž, mlajša deklica. Nuša je dosegla skupno odlično 8. mesto (B-licenca), Latoja prav tako pohvalno 7. mesto (B-licenca).

Napredek je dosežen tudi pri **Juretu Ruparju**, mlajšemu dečku, ki je z dobrimi nastopi v skupnem seštevku dosegel 10. mesto (B-licenca).

Naš najmlajši up je **Sven Klenovšek**, ki zavzeto trenira že od mladih nog in pridno napreduje tudi na tekmovanjih Vzhodne lige. V pretekli sezoni se je že uvrstil med deseterico, v skupnem seštevku pa si je priplezal 14. mesto (B-licenca).

Velik preskok je dosegel **Kajetan Voglar**, starejši deček, ki se je stalno uvrščal na stopničke in skupno zasedel odlično 2. mesto (B-licenca). Kajetan je napredoval v fizični pripravljenosti in tehnični podkovanosti, kar mu je koristilo tudi na tekmovanjih za državno prvenstvo.

Naš ponos je vsekakor **Aljaž Motoh**, kadet, ki je ostal trikrat neporažen in prepričljivo zasedel skupno prvo mesto (DP-licenca). Aljaž si je v osmih letih nastopanja na tekmovanjih Vzhodne lige pridobil izkušnje, ki mu sedaj služijo pri zahtevnejših nastopih na državnem nivoju, kjer se uvršča v peterico najboljših.

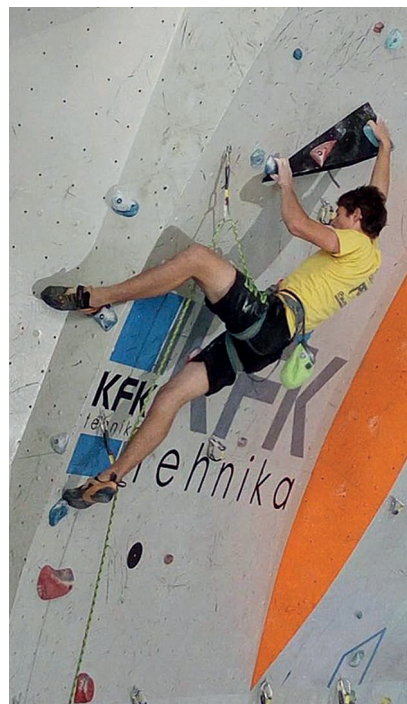
Vsi naši tekmovalci si zaslužijo veliko pohvalo za vztrajnost in zagnanost v sezoni 2016.

DRŽAVNO PRVENSTVO

Na tekmovanjih državnega ranga se je našemu izkušenemu tekmovalcu **Aljažu Motohu** pridružil debitant **Kajetan Voglar**.

Slednji je tekmoval v kategoriji starejših dečkov, Aljaž pa v kategoriji kadetov. Oba tekmovalca sta

se udeleževala v obeh disciplinah, težavnostnem in balvanskem plezanju.

Aljaž je v primerjavi z letom 2015 napredoval in izboljšal rezultate v obeh disciplinah ter dokazal, da sodi v sam plezalni vrh. Večkrat se mu je medalja za las izmuznila. Tekmovalno sezono je zaznamovalo število 5, saj se je redno uvrščal na peto mesto, kar mu je na koncu prineslo skupno 5. mesto v obeh tekmovalnih disciplinah. Odličen rezultat in dobri obeti za prihodnje leto. Z državno konkurenco se je spopadel tudi Kajetan in občutil visok plezalni nivo sovrstnikov, kar mu je dalo še dodatno motivacijo za plezalne treninge. Na dveh tekmovanjih se mu je uspelo prebiti na rob deseterice, potem pa je bila udeležba na tekmovanjih

večkrat otežkočena zaradi zdravstvenih težav. Kljub temu je Kajetan z dobrim plezanjem in vztrajnostjo konkuriral najboljšim ter v skupnem seštevku dosegel 17. mesto v balvanskem in 18. mesto v težavnostnem plezanju.

Na osnovnošolskem državnem prvenstvu je športno plezanje zastopalo pet klubskih tekmovalcev, ki so v Vojniku dosegli naslednje rezultate: Jure Ruper, OŠ Artiče, je dosegel 13. mesto, Latoja Drmaž, OŠ Velika Dolina, je zasedla 14. mesto, Lina Buršič, OŠ Krško si je pripelzala 29. mesto, Nuša Krajnc, OŠ Brestanica, je končala na 25. mestu, naš najboljši, Kajetan Voglar, OŠ Krško, pa si je priboril 5. mesto. Na srednješolskem državnem prvenstvu v Ljubljani smo imeli glavnega aduža Aljaža Motoha, ki je za Šolski center Krško-Sevnica osvojil srebrno medaljo.

PLEZALNI TABORI IN SKUPNE TURE

Plezanje je naša skupna točka, ki nas združuje na plezalnih taborih, skupnih turah in avanturah.

Za prvomajsko plezanje smo se člani kluba razkropili na različne obmorske destinacije od Omiša, Rovinja, Istre, do francoske Korzike in domače Primorske.

Junija smo večkrat obiskali sosednjo Hrvaško, plezali na Srednjem Velebitu na

območju Dabarskih kukov, množično okupirali Paklenico, kjer je potekal najobsežnejši športnoplezalni in alpinistični tabor. Julijsko in avgustovsko vročino smo preživljali v hladu domače Trente, Zahodnih Julijcih, mogočnih stenah italijanskih Dolomitov in še marsikje.

Poletni vročini je sledilo pestro jesensko dogajanje z obiskom otoka Krka, ženski plezalni vikend v Istri, moški vikend v Paklen-

ici, plezalni tabor v Vipavi, obisk plezalnih centrov v Sloveniji in Avstriji. Skratka – živobarvno dogajanje skozi vse leto.

KLUBSKA TEKMOVANJA ZA OSNOVNOŠOLCE

V okviru plezalnih krožkov, ki jih na klubu izvajamo že vrsto let, smo konec maja organizirali odprto občinsko prvenstvo za osnovnošolce, ki se ga je udeležilo 37 mladih plezalcev iz Brežic, Krškega, Brestanice in Sevnice.

Organizirano je bilo tudi področno prvenstvo v športnem plezanju na območju širšega Posavja. Zaradi vse večje popularnosti športa se je pod brestaniško steno zbralo kar 46 otrok, ki so se pomerili v dveh plezalnih smereh. Tovrstna tekmovanja so namenjena osnovnošolski mladini, da v družbi sovrstnikov izkusijo način tekmovanja, pokažejo staršem svoje plezalne sposobnosti, se družijo in uživajo v sproščenem vzdušju.

ZAČETNI TEČAJ ŠPORTNEGA PLEZANJA

Vsako leto se posvečamo izobraževanju v okviru plezalnega tečaja za odrasle. V pomladanskem času smo skupaj z 10 tečajniki, na umetni in naravni steni predelali vsa teoretična in praktična znanja, ki so pomembna za varno in samostojno plezanje. Na zaključku tečaja so tečajniki uspešno opravili izpit in pridobili naziv pripravniki športnega plezanja.

7. BOŽIČNO- NOVOLETNO SREČANJE PLEZALCEV

Sklepno dejanje leta, že sedmo po vrsti, je bilo božično-novoletno srečanje plezalcev. Na brestaniški steni so se v balvanskih problemih pomerili najmlajši, ki jih je po zaključku plezanja obiskal dedek Mraz. Sledilo je plezanje odraslih, vzdušje se je stopnjevalo in vrhunec večera je bil finale, v katerem so nastopili najboljši fantje: Rok Molan,

Kajetan Voglar in Aljaž Motoh. Finalisti so prikazali spektakularne skoke in ob navijanju publike napenjali mišice v težkih balvanih.

Leto 2016 je bilo na tekmovalnem področju Vzhodne lige in Državnega prvenstva zelo uspešno, glede težavnosti preplezanih športnih smeri v plezališčih pa povprečno, brez preseženih mejnikov. Povečala se je prepoznavnost športa, interes pri mladih, število članov je narastlo in športnoplezalne aktivnosti so potekale po ustaljenih tirnicah.

PLEZALNI KROŽKI

V Posavskem alpinističnem klubu skrbimo za razvoj plezalnega športa, saj izvajamo redne krožke plezanja za osnovnošolce in mladino. Doživljanja in vtise na tovrstnih krožkih so mladi plezalci prikazali v sliki in besedi.

Brestanica in Krško

ANDREJ TROŠT,
vodja krožkov v Brestanici in Krškem

V Osnovni šoli Brestanica potekajo organizirani krožki športnega plezanja za otroke ob torkih in četrtkih od 16:30 do 18:00. Krožka se lahko udeležijo otroci od petega leta starosti. Plezanje poteka na veliki umetni steni ter majhni (bolder) steni. Za bolj zagrizene tekmovalce potekajo treningi tudi v Mladinskem centru Krško ob sredah in petkih od 16:30 do 18:30.

Brežice

SANDRA VOGLAR,
vodja krožkov v Brežicah

Krožki plezanja potekajo na plezalni steni v Športni dvorani Brežice, vsak ponedeljek in sredo od 17:00 do 18:30. Otroci so razdeljeni v dve skupini, najmlajši plezajo na majhni steni, izkušenejši pa na veliki steni. Naši inštruktorji skrbijo za varnost ter program vadbe popestrijo z igrami in otrokom prijaznimi vajami.

Sevnica

NIKA PAVČNIK,
vodja krožkov v Sevnici

Plezalni krožki za otroke potekajo v Športnem domu Sevnica trikrat tedensko:

- ob torkih od 15:30 do 16:30 za predšolske otroke od 3. do 6. leta starosti (mala plezalna stena),
 - ob sredah od 17:30 do 18:00 napredna skupina za učence med 10. in 14. letom (velika stena)
 - ob četrtkih od 17:30 do 18:00 za osnovnošolce od 7. leta naprej.
- Program vadbe je prilagojen otrokovim sposobnostim in starosti.

"Plezanje mi je vseč, ker uživam v višini." Arja

Mia

"Na plezanje hodim, ker je zabavno." Maša

Katjuša

Denis

Tjaž

"Plezanje mi je v užitek in med njim pozabim na vse skrbi." Liza

Laura

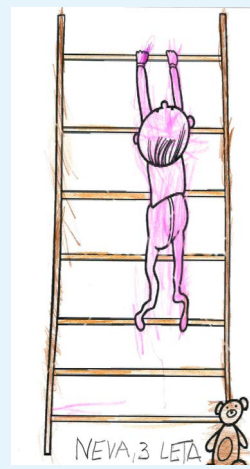
Ožbej

Ema

Vili

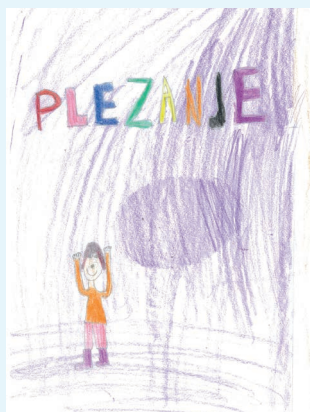
Neva

Gabrijel

Manuel

Ana

Tit

"Na plezanje pridem malo prej, da pripravim blazine, plezalne vrvi in grigrije za varovanje ter ostale pripomočke. Ker že veliko let plezam, se najraje družim z inštruktorji. Med krožkom pomagam pri varovanju otrok. Zaradi varnosti moram vedno preveriti, če je plezalni pas prav oblečen. Vsi, ki hodimo na krožek športnega plezanja, uživamo na steni in včasih se »pohecamo« z inštruktorji.

Najraje pomagam pri pripravi plezalnih smeri za tekmovanja. Zelo uživam ob pritrjevanju oprimkov. Delo mi gre dobro od rok. Seveda pa mi je pri športnem plezanju najbolj všeč občutek svobode v zraku."

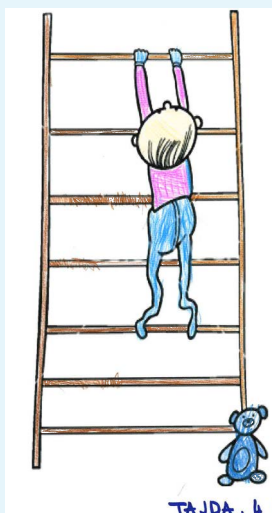
Tomaž

Medeja

Sven

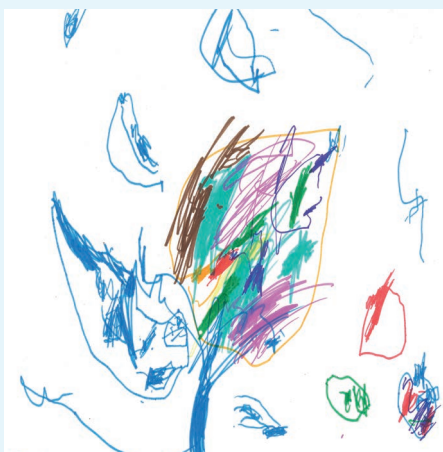

Špela

Neva

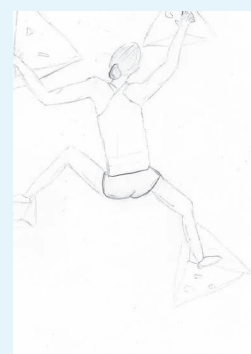
"Na plezanje hodim zato, ker se tam zabavam in smejim. Zelo rada bi pa hodila tudi na tekme." Mia

Špela

Val

Ela

Plezalni tabor Vipava

Med 29. in 31. oktobrom 2016

Plezalni tabor za otroke je potekal med jesenskimi počitnicami na območju Primorske. Nastanjeni smo bili v hostlu v Ajdovščini, plezali v plezališču Vipava in v stenah hrvaškega kanjona Kamena vrata. Poleg plezalnih aktivnosti smo krepili tudi kondicijo in se povzpeli na 1262 metrov visok Nanos. Plezalnega tabora se je udeležilo deset plezalcev in štirje inštruktorji, ki so skrbeli za varnost otrok in organizacijo tabora.

"Jaz sem Sven in sem že drugi dan na plezalnem taboru. Na taboru mi je lepo. Danes smo bili na Hrvaškem, kjer sem poskusil splezati smer z oceno 6a." Sven

"Zbudili smo se ob 6:00, saj nismo mogli več spati. Ob 7:45 smo šli na jutranji tek, potem pa je sledil zajtrk. Po zajtrku smo spakirali in šli plezat na Hrvaško. plezali smo do 15:30, nato pa smo se za nazaj ustavili v Kopru na sladoledu. Bilo je super. Ko smo se vrnili v hostel smo pojedli večerjo. Sedaj pa po naročilu pišemo utrinke dneva. Jutri, za zadnji dan gremo hodit na Nanos, potem pa se vrnemo domov."

Nuša

"Na taboru je super. Zelo uživam, bolj kot na bazenu. Edino jutranji tek mi ni najbolj všeč."

Špela

UTRINKI IZ DNEVNIKOV MLADIH PLEZALCEV

"Zjutraj smo bili pokonci že pred odraslimi, ki so sladko spali, zato smo jih z glasnim pogovorom zbudili. Ker so bili nejevoljni smo morali iti na jutranji tek. Pojedli smo zajtrk in odšli plezat v plezališče na Hrvaško. Po končanem plezanju smo se ustavili v Kopru na sladoledu. No, v bistvu smo šli na toplo pijačo. Zdaj pa so nam ukazali, da moramo napisati prispevek za bilten."

Matija

"Danes smo vstali ob 7:00 in ob 7:45 odšli tečt. Potem smo pojedli zajtrk in se odpeljali v plezališče Kamena vrata. Na začetku sem splezal dve lažji smeri, potem pa sem v vodstvu preplezal dve smeri z oceno 6a in 6b. Ko smo končal s plezanjem smo šli v Koper na pijačo. V hostlu v Ajdovščini smo povečerjali in napisali obnovo dneva."

Kajetan

Ela

Eva

Ajda

PLEZALIŠČE PODGORJE

Besedilo: **LUKA JEJČIČ**

V lanskem letu smo v Posavju dobili veliko frikovsko pridobitev – novo plezališče. Ideja je zorela že nekaj let, ko smo Sevničani tuhtali, kje bi bila kakšna primerna skala za navrtati. Pa je dolgo ni bilo, vse dokler se ni Mitja odpravil na pohod z Lisce na Bohor in skoraj padel na rit, ko je videl podgorske pečine. Sanjali smo o kakšni mini skali. Da bi imeli par smeri v naravi, zagledal pa je sten za pol Kotečnika. Že naslednji vikend (enkrat v marcu) smo z Mitjem, Leonom in Rokom odšli na »strokovni ogled«. V mrzli in mokri skali smo na top rope splezali nekaj smeri, preverili krušljivost skale in se neizmerno navdušili. Odločitev je padla, naredili bomo plezališče!

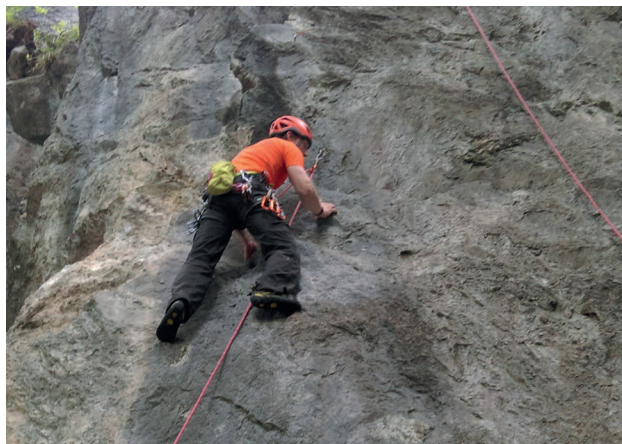
Potem pa se je zadeva uredila s svetlobno hitrostjo. Odločili smo se, da se v okviru kluba organizira izobraževanje za opremljanje smeri. Vili Guček, verjetno najboljši, vsakakor pa najproduktivnejši slovenski opremljevalec športnoplezalnih smeri, se je kot velik entuziast takoj javil, da nas nauči (še preden smo mu povedali, da bo za to plačan). Pred tečajem pa smo morali narediti še eno delovno akcijo, zmetati

ŠT.	IME SMERI	TEŽAVNOST	OPREMIL
1.	Alpski bojevnik	5c	Mitja Kolman, Luka Jejčič
2.	Kr v levo	5a	Vili Guček, Mitja Kolman, Luka Jejčič
3.	Skyline	6c	Mitja Kolman, Luka Jejčič, Peter Sotelšek
4.	Skupna	4a	Peter Sotelšek, Bojan Zorko, Luka Jejčič
5.	Za pico in pir	6c	Mitja Kolman, Luka Jejčič, Peter Sotelšek, Andrej Trošt
6.	Moja prva	6a+	Mitja Kolman
7.	Podgurski luxus	6b+	Bojan Zorko
8.	Poletna	5c	Luka Jejčič
9.	Kri v steni	5c/6a	Sandi Gosar

večje kose skale s stene. Tega pa se je bilo potrebno lotiti nadvse previdno, saj je pod njo strm breg, spodaj pa kmetija in cesta. Zato smo naredili barikade, ki so ulovile skoraj vse padajoče skale in očistili steno. Hvala vsem udeležencem, še posebej pa Špiliju in njegovi motorki.

Tako smo se na »prvi šolski dan« zbrali mentor Vili, Mitja, Sandi, Bojan, Pero in jaz. Kasneje sta prišla mimo še Miha in Marko. Zelo dobrodošla: čeprav nista prišla v šolo, sta prinesla »motivacijske pločevinke« za po tečaju. Hvala. Pa tudi predsednik je prišel v kontrolo. Vili nas je naučil osnov, kako naredimo športnoplezalno smer. Odločimo se za lepo linijo v skali, naredimo top rope varovanje, preizkusimo in preverimo, kakšna je skala. Če je vse v redu, se lotimo čiščenja skale. Ključni del, ki naredi dobro opremljeno smer, pa je izbor mest za varovalne kline. Vili nam je razložil vse

pasti, da ne pride do trenja vrvi, da kompleti ne tolčejo ob skalo in se ne vlečejo preko robov, da ni najzahtevnejše pri plezanju smeri vpenjanje kompletov, da ni padcev na polico... Nato sledi še vrtnanje in lepljenje klinov in smer je narejena.

V okviru tečaja je nastalo pet smeri. Vsak je naredil svojo, jo poimenoval in seveda tudi prvi splezal. Počasi je nastalo še nekaj novih smeri. Trenutno jih je devet dokončanih, še pet pa jih nastaja. Tako si lahko na pomlad že obetamo povsem spodobno plezališče na odlični lokaciji.

Stena je obrnjena proti jugu, okoli pa je bukov gozd, podobno kot v Kotečniku. Plezališče omogoča plezanje čez celo leto. Poleti je v senci, pozimi pa, ko ni listja, je tudi v najkrajših dneh sonce skoraj do pol petih popoldne. Le v deževnih jesenskih dneh, preden odpade listje z dreves, se prepočasi suši.

Plezališče uradno še ni odprto.

Dostop: Ob Sevnici proti Planini do odcepa za Malo Podgorje, kjer je tudi zelena tabla za Turistično kmetijo Zupan. Parkirate pri kmetiji, nato pa še 20 minut peš po markirani planinski poti proti Lisci, ki vas pripelje do sten. Zaželeno je, da gremo po plezanju na kakšno pijačo na kmetijo, da jim povrnemo za brezplačno urejene parkirne prostore.

Za informacije o smereh pa pokličite Mitjo ali mene, da ne bo kdo kaj prelahkega plezal.

ŠPO ARANEA

Besedilo: **MAJA STOPAR**

Zgodba sevniškega športnoplezalnega odseka **Aranea** se je začela pisati leta 2007 pod vodstvom takratnega načelnika Gorazda Šanteja. V dveh letih sta bila organizirana dva tečaja športnega plezanja. Praktično in teoretično znanje je predajala inštruktorica Sandra Voglar. Začetniki so uspešno opravili praktični izpit v Armeškem. Med letom je potekalo veliko število plezalnih izletov, plezalna tabora in kar nekaj delovnih akcij.

V šolskem letu 2009/2010 je odsek doživel nekaj organizacijskih težav. Odsek je vodila načelnica Vesna Novak. Krožke športnega plezanja za otroke so izvajali enkrat mesečno, hkrati pa so skupna volja, uspešnost in prizadevanje pokazala dosežek na osnovnošolskem državnem prvenstvu športnega plezanja v Kranju, kjer so učenci takratnega krožka dosegli odlične rezultate. Isto leto je potekal tečaj športnega plezanja pod okriljem inštruktorja Nejca Pozveka. V letih od 2010 do 2012 so potekale zgolj rekreativne vadbe za plezalce.

Športnoplezalni odsek je v šolskem letu 2013/2014 prevzel načelnik Edvin Nepužlan. Naslednje šolsko leto 2014/2015 so pod vodstvom Mitje Kolmana potekale re-

kreativne vadbe in plezalni krožek za otroke. Odseku se je pridružilo kar nekaj novih potencialnih športnih plezalcev. Prejšnje leto je zaznamovalo nekaj novih odločitev, podmladek je postal bolj samoiniciativen, zato so s pomočjo znanja Nejca Pozveka in oporo PD Lisca prenovili umetno plezalno steno v Športnem domu

pri bazenu.

Šolsko leto 2016/2017 se je začelo z množičnim vpisom najmlajših plezalcev, kar je privedlo do dodatnih terminov krožkov za otroke. Trenutno so organizirani trikrat tedensko – za predšolske, mlajše in starejše osnovnošolske otroke. Rekreativna vadba še vedno poteka vsako soboto od 18. do 20. ure.

PETER SOTELŠEK

Na ferajn je prišel kot najstnik. Fantje in dekleta so v začetku 90-ih bistveno hitreje dozoreli v može in žene in že zelo zgodaj sprejemali odgovorne naloge. Prva generacija (takrat) najstnikov na alpinističnem odseku je s predanostjo in delom v le nekaj letih prišla do zavidljive plezalne ravni in postavila čvrste temelje vsem, ki smo sledili. Z bratom Andrejem sta orala športnoplezalno ledino, Peter je že sredi devetdesetih prišel do ocene 8a. Takrat je bil to standard. In tako je še danes. Desetletje vzponov, nato umik in ponovno rojstvo v drugi dekadi 3. tisočletja – to so plezalna leta, ki jih je prehodil (za nas vedno) Pero.

Plezati si začel v zgodnjih devetdesetih letih. Na ferajn sta takrat prišla skupaj z bratom Andrejem. Kaj vaju je motiviralo, pritegnilo?

V četrtem razredu sem se včlanil v planinski krožek in tako osvojil prve posavske in zasavske griče. Kot družina smo redno zahajali v gore in pridno osvajali dvatisočake. To so bile zame kot najstnika nepozabne avanture, vedno kakšno novo doživetje. Z Andrejem sva obiskovala planinske tabore pri PD Bohor Senovo in tako spoznala ta prave alpiniste. Gorazd, Hinko, Miri (Gorazd Pozvek, Hinko Uršič, Miran Pribožič; op. a.) so bili vodje planinskega tabora. Zatem sva našla plakat z razpisom alpinistične šole in se takoj vpisala.

So bili tvoji začetki bolj alpinistično usmerjeni ali športnoplezalno naravnani? Katera dejavnost ti je bila bližje?

Alpinizem. V Posavju je bilo v tistem času športno plezanje še v povojih. Imeli smo plezališče v Armeškem, kjer smo trenirali za vzpone v gorah.

Sredi devetdesetih smo v Posavju premogli majhno steno pod tribunami na Senovem in večjo, novo steno, v Brestanici. Prav tako je bilo nekaj domačih »previsnih plat«, ki ste si jih uredili posamezniki. Kje si preživel največ svojega časa in kako je včasih izgledal vaš trening?

Prvi dotik s plastiko (umetno steno; op. a.) sem doživel na master tekmi v Kranju. Nato sem kot prvi zastopal barve kluba na tekmah v športnem plezanju. Moj najboljši dosežek je bil 5. mesto v kategoriji kadetov. Bili smo navdušeni in začeli smo razmišljati, da bi plezalno steno imeli tudi v Posavju.

Prvo stenco sva si z Andrejem naredila kar doma. Keramične ploščice sva prilepila na steno domače garaže in poplezavala. Bolder na Senovem je bil za nas velika pridobitev. Prvi večji previs in težje smeri. Krasili so ga doma narejeni leseni oprimki, vijačeni v beton. Kmalu zatem so rasle plezalne stene v domačih sobah in na podstrešjih, ki smo jih izdelali sami. Imel sem steno pri Alenki, kjer sem treniral 3-4-

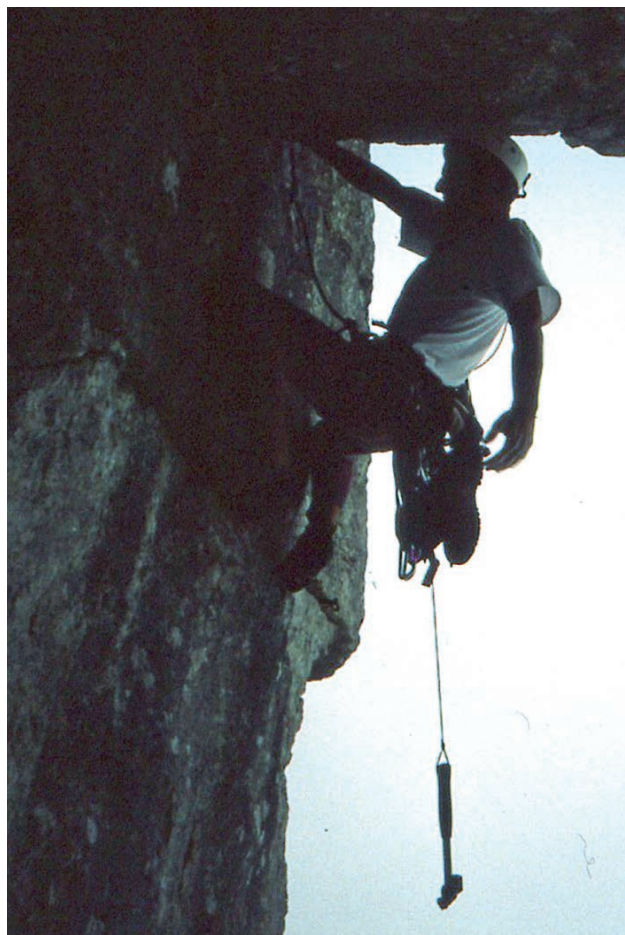
krat na teden. Treniral sem praktično vsak dan. Če nisem plezal, sem tekkel, naredil serijo vaj, po navadi zgibe, trebušnjake in sklece.

Prave treninge smo si napisali kasneje, v začetku pa smo poplezavali po steni in sestavljali smeri, bilo je zabavno, nekaj novega. Treniral sem bolj po občutku in se včasih tudi prekuril. Sledila je krajša pavza. Na začetku ni bilo pravega ogrevanja, stretchinga. Zakadil sem se v težje smeri, prepričan, da jih lahko zlezem le dokler sem še spočit. Če sem staknil poškodbo, sem pač počival nekaj dni. Najraje in največ časa sem plezal kar v domačem plezališču. Moje prevozno sredstvo je bilo kolo. Zjutraj v Brežice v šolo, popoldne pa še v Armeško plezat. Kilometri so se nabirali in kmalu je bilo kondicije toliko, da so me povabili celo v kolesarski klub.

Spomnim se, da smo sredi devetdesetih že kar pogosto zahajali v Liboje (tako smo včasih rekli plezališču Kotečnik). Bile so to prave male popoldanske ekspedicije. Kako si doživljal tisti čas? Kakšen je bil takrat tvoj vsakdan? Je bilo večina misli in časa podrejenih plezanju?

Svoboden kot ptica. Bili so to lepi, brezskrbni časi, predani plezanju. Takrat sem že imel belega fička, ki je prišel vsepovsod, najraje je šel pa v Liboje. Bili smo mladi, brez večjih obveznosti, želel sem premakniti svoj nivo na čim višjo raven. Če sem bil dopoldan v službi, sem se po službi že peljal v plezališče. Z Andrejem sva bila takrat izredno povezana, skupaj plezala, trenirala, skupaj sva premikala meje.

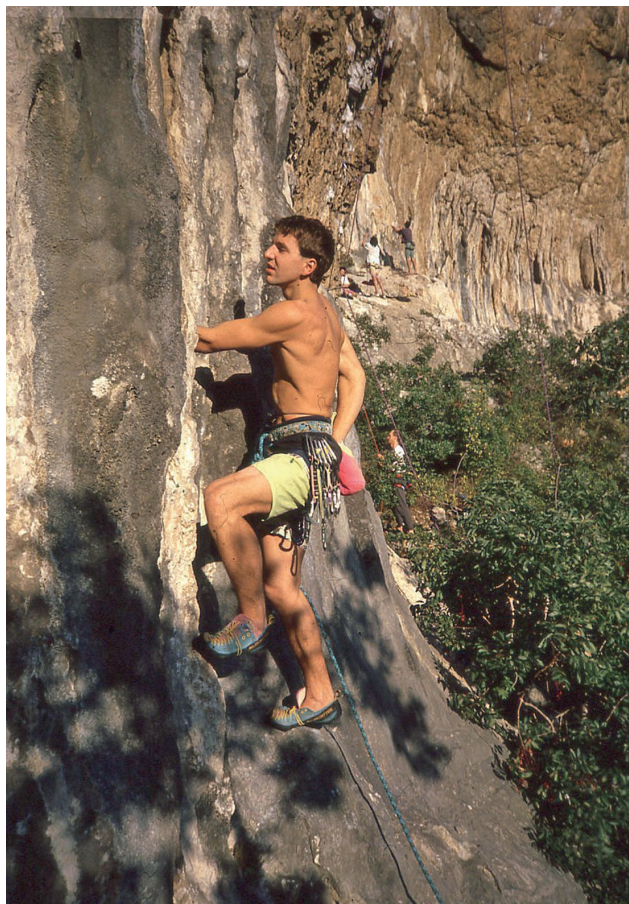

Z Andrejem sta se često navezala v plezališčih, v gorah pa sta imela večinoma različne soplezalce. Koliko sta pravzaprav plezala v navezi?

Lahko bi zlezla marsikaj, saj sva bila oba dobro natrenirana. Navezala sva se enkrat v Ojstrici. Bila je to lepa klasična smer Ogrin-Omerza.

Za Andrejem si bil, mnogi tega ne vedo, 2. Posavec, ki je uspel v smeri z oce- no 8a (kar še danes velja za zelo dober športnoplezalni dosežek). Je bil tvoj vzor, si ga pri plezanju posnemal, ali si imel bolj svoj pristop?

Andrej je moj starejši brat, vedno je bil moj vzornik. Bil je ves čas korak pred menoj,

z veseljem sem mu sledil. Občudoval sem njegovo tehniko plezanja, kako je premagoval težke detajle, vsi smo se učili od njega. Včasih pa sem ga le presenetil s kakšnim dolgim gibom, ki njemu ni bil dan.

Pred umikom s scene ob koncu devetdesetih let si plezal težke smeri v plezališčih in imel zavidljivo raven v gorah. Nato si hitro prenehal. Si imel dovolj plezanja, gora? Ali je prišlo obdobje, ko so prednost dobila eksistenčna vprašanja?

Preveč in nepravilnega treninga je botrovalo poškodbam tetiv na obeh rokah. Čutil sem, kako izgubljam na moči, še najbolj sem to občutil na plastiki, kjer sem se pretreniral. Nisem se znal pobrati, plezalna forma je šla navzdol. Sklenil sem vzeti premor, ki pa je trajal predolgo. Poškodbo čutim še danes ob bolj intenzivni vadbi na umetnih oprimkih, v skali pa bolečin ni. Ne bi se mogel naveličati ali imeti dovolj plezanja, gora. Plezanje je v meni, prav tako ljubezen do gora. Seveda so bili tudi drugi razlogi da sem prenehal. Bil sem podrejen drugim ciljem. Adrenalin se je ta čas nabiral v meni. Nekaj sem ga sprostil tudi s surfanjem na vodi.

Debelo desetletje si na plezanje gledal z razdalje. Si takrat pogrešal to aktivnost? Ti je bilo žal, da dnevov ne preživljaš več v vertikali?

Seveda sem pogrešal vse, kar je povezano s plezanjem, naravo v gorah. Zelo sem si želel, da bi bil z vami na kateri od odprav, imel sem visoke cilje, ki še vedno čakajo. Vsake toliko pa sem le opravil kakšno turo. Nekdo mi je nekoč dejal, da bo gora vedno tam, bo čakala. Če potegnem črto, mi ni žal. Čutil sem, da bo prišel čas tudi za gore in vse ostalo.

Na klub si se vrnil pred nekaj leti in, po moji oceni, doživel plezalno renesanso. Kaj vse se je spremenilo od časa tvoje »prve plezalne ere«? Gledaš danes na plezanje kaj drugače?

Novosti so predvsem pri opremi in uporabi le-te, vrvnih manevrih, reševanju padlega soplezalca, ... Sedaj vse bolj teži k večji varnosti, kar je prav. Če pomislim, kako smo prej varovali, lahko rečem, da smo imeli včasih tudi srečo. Prve smeri po vrnitvi sem še plezal po stari šoli. Kmalu sem ugotovil, da se z osmico na sidrišče drugega v navezi ne varuje več in podobne reči. Moral sem na izobraževanje in izpit

za alpinista je bil zame najbolj primeren izziv. V plezanju uživam isto kot prej, le bolj varno delam vse skupaj.

Imaš sina in hčer. Se je tvoj odnos do alpinizma in pristop k turam kaj spremenil, odkar si postal oče? Te je v steni kaj bolj strah?

Sedaj imam družino in sem med plezanjem podzavestno bolj previden. Res je, da na ta račun zabijem kak klin več. Ne, ni me strah, med plezanjem ne razmišljam o teh stvareh, uživam.

Imam izdelan plan treninga, vendar treniram, kot sem vedno, po občutku. Najraje zunaj, če so to gore ali pa posavski griči.

Nekaj let nazaj si z veliko preplezanimi kilometri tudi uradno postal alpinist. Znanje predajaš alpinističnim začetnikom kot njihov mentor. Kaj ti pomeni vloga plezalnega mentorja in kako gledaš na alpinistični (večinoma mladi) rod, ki prihaja?

Že od vsega začetka sem veliko plezal z alpinističnimi tečajniki. Uživam, ko jih

Z ženo Tanjo sta oba zapisana goram in plezanju. Je kdaj težko uskladiti službene in družinske obveznosti, ko je za vikend napovedno idilično zimsko vreme s puhcem v gorah in zaledenelimi slapovi v dolinah? Kako to poteka?

Družinske obveznosti zahtevajo svoj čas in s Tanjo se prilagajava eden drugemu. Ko je priložnost, gre eden od naju ali oba. S Tanjo je vse enostavno in najine plezalne ture so najlepše. Vse težave rešujeva z lahkoto. Vem, da se velikokrat žrtvuje in ostane doma z otroki, ko grem jaz v gore, za kar sem ji neizmerno hvaležen. Velikokrat nama priskočijo na pomoč tudi babici in striček Jani.

Tvoja »plezalna renesansa« bo letos rodila več kot zaslužen odpravo. Kako se pripravljáš na perujske gore?

vodim čez prve alpinistične smeri, z njimi čutim željo po avanturi in doživljam začetniški adrenalin, ki se stopnjuje iz metra v meter, vse do vrha, kjer sledi nepopisno veselje in sreča ter potreba po še. Težko je to opisati. To mi je zares v veselje. Podmladka je sicer z vsako alpinistično šolo dovolj, vendar se tečajniki po opravljenem izpitu porazgubijo ali pa ostanejo zadovoljni na trenutnem nivoju. Računam na podmladek. Imamo zelo perspektivno skupino mladih, ki jih je potrebno vzgajati, z njimi plezati, ... in verjamem, da bomo kmalu imeli na klubu novega alpinista. Glede na opravljene vzpone pripravnikov v preteklih sezonah je to pričakovati, pa tudi inštruktorja bi rabili. Skratka, želim si več alpinistov v Posavju.

S Petrom se je pogovarjal **NEJC POZVEK**

PIECE OF CAKE - ali kako se lahko enostavne stvari zakomplicirjajo

Besedilo: **MATEJ ZORKO**

Bila je zimska sobota, ko se z Edom odpraviva nad Okrešlj oprezat za razmerami. Čeprav s čudnimi občutki zaradi dogajanja s temperaturami v zadnjem času, sem zelo dvomil o dobrih razmerah. Večkrat sem se že opekel in še po nobeni odjugi nisem bil pozitivno presenečen. A tokrat je bilo drugače.

Trda podlaga je dajala dovolj opore, da se ni ugrezalo. To nama je omogočilo hiter in lagoden dostop pod Malo Rinko. V steni dobro *naliman* sneg pomešan z ledom. Odličen začetek. Vmes tudi malo *miksa*. Dobrodošlo. Potem pa se je vreme počasi začelo slabšati. Čez steno so pršili plazovi. Sicer zaradi suhega snega niso bili nevarni, vendar jih je bilo čedalje več in sneg je lezel povsod, kjer je bila najmanjša odprtina na obleki. Na strmejših delih, ko se ni bilo kam umakniti, je silil v oči, zato sem moral kar na pamet malo zapikati, saj se ni dalo gledati navzgor. Izgledala sva kot kakšna himalajca.

Ko sva prilezla na rob stene, naju močan veter skoraj odpihnil. Padal je sneg in vidljivost je bila nična. Super kombinacija za orientacijo. Pred sabo nisem videl nič, niti metra daleč. Oblike so postale nejasne, teren neprepoznaven. Na začetku se nisem obremenjeval, rekel sem si: »Bo že, saj sem proti Turskemu žlebu že velikokrat sestopil in pot mi je znana.« Sestopala sva čisto po občutku in držala sva se navideznega roba stene, tako da bi naju moralo to pripeljati do sedla, ki vodi v žleb. (Vsaj mislila sva, da delava tako.) Toda naenkrat se zaveva, da se gibljeva v neznanem svetu. Pred nama se pojavljajo oblike, ki so nama tuje in ugibava, kje sva. Sicer se spuščava po grabnu, vendar veva, da nekaj ni v redu. Prečiva levo in desno. »Mogoče pa sva prehitro šla v Turski žleb,« si mislim. Ko ni nič bolje, se vrneva po klancu in poskusiva nekoliko bolj desno. Spet se pred nama dviga stena in nič nama ni bolj jasno. Kaj narediti? Po eni uri neuspešnega iskanja, sva si na jasnem, da žleba v tem vremenu ne bova

Vzhodno smer v Mali Rinki sva plezala Matej Zorko in Edvin Nepužlan.

našla. Zgoraj nisva imela več kaj početi, saj naju je že pošteno zeblo. Veter in mraz sta nama hitro pila moči in potrebno se je bilo odločiti. Edina rešitev je bila, da sva se spustila nižje, pa čeprav v neznano. Pobočje je bilo videti ne prestrmo in sprva je šlo dokaj hitro navzdol. Ustavil naju je skok in začela se je delati tema. V temi je izgledalo vse še bolj strmo, negotovo in težje. Delala sva sidrišča in se spuščala. Vmes sva tudi hodila.

Končno sva prišla do gozdne meje in šele tedaj sva se lahko oddahnila. Na koncu sva ugotovila, kar sva že ves čas slutila – da sva sestopila na kamniško stran. Potem je sledilo še čakanje na odrešilni avto, ki naju je v divji vožnji in z zlomljenim odbijačem srečno pripeljal nazaj na izhodišče najine avanture.

BEGUNJŠČICA

Besedilo: **SIMON POZNIČ**

Budilka zazvoni samo enkrat. V trenutku sem buden in jo izklopim. Malce počakam in poslušam, ali se je sinko slučajno zbudil. Vse je tiho, vstanem.

Jutranja procedura v kopalnici, gretje čaja, ob 3.00 že sedim v avtu. Prazna cesta, vse mirno, kilometri na števcu se obračajo. Luna močno sveti na pokrajino, pomislím, da bi se lahko peljal z ugasnjenimi žarometi. Pa tega vseeno ne preizkusim, saj sem enkrat že in vem, da gre, samo bolj počasi. Od Ljubljane naprej je bolj oblačno, vse pogosteje razmišljam o snežnih in vremenskih razmerah. Pričakujem trdo podlago za hojo in smučanje, upam pa, da gore vsaj ne bodo zavite v oblake. Megle imam letos že dovolj. Med vožnjo zrem v smeri Krvavca, ki se lepo kaže v mesečini, okoli njega ne vidim nič. Malce kasneje zagledam Storžič, nato Stol, upam da uzrem še Begunjščico. Ko parkiram na Ljubelju, luna nekje za grebenom Begunjske Vrtače osvetljuje oblake nad Zelenico. Zaenkrat so visoko in upam, da bodo tam tudi ostali. Skočim iz avta in se oblečem. Piha rahel, a mrzel veter. Mučim se z obuvanjem pancrjev v temi, dokler ne ugotovim, da lahko prižgem luč v avtomobilu, pa še svetilko imam v nahrbtniku, tako ali tako jo bom potreboval. »Butl,« si rečem in nadaljujem s pripravami. V popolnem miru se zaženem navzgor.

V strmini nad kočjo Vrtača snamem smuči in jih pritrdim na nahrbtnik. Podlaga je trda, stopinj je dovolj, srenačev nimam, lažje je tako. Veter stopnjuje moč. Ko stopam pro-

ti Centralni grapi v Begunjščici, me skuša enkrat odpihniti nazaj na Ljubelj, drugič proti Završnici, nato pa nekaj časa močno piha ravno v nasprotni smeri moje poti. Kot da že sama strmina ni dovolj. Nekje vmes ugasnem svetilko, saj je že dan. Zaradi dobrih razmer ne potrebujem niti derez niti cepina. Ustavljati se nočem, saj se zdaj veter že vrtinči in drobcene snežinke mi silijo v oči. Pa saj ni več daleč, bo že šlo. Ko se na vrhu usedem na nahrbtnik, veter sploh ni tako močan, če pa stojim, je čisto drugače. Čez nekaj časa pridem do sape in zavriskam. Ampak ni kakšnega posebnega občutka, kot sem mislil, da bo. Sicer pa, tudi zmotil nisem nikogar, saj sem sam tu gori. Spijem dva »pokrovčka« čaja in pojem eno tablico. Malce posedim in slikam okoli. Sem tik pod raztrganimi oblaki, ki zakrivajo sonce, a nekaj žarkov je ušlo in so ponekod lepo vidni. Odločim se za spust čez Šentanski plaz, sneg v Centralni in pod njo mi ne diši. Medtem ko pospravljam pse in zapenjam pancrje, se privleče nekaj meglic, ki pa hitro izginejo. Z vrha se spustim proti vzhodu in z nekaj sitnega prestopanja preko trav in kamenja na smučeh sem kmalu spet na severni strani gore. Vse je zvoženo. Smučanje je bolj na silo, vsak zavoj dobro pretrese kolena, nižje je vsaj bolj gladko. Vidljivost je v redu, a vseeno si želim očala s svetlejšimi stekli. Kolikokrat sem že rekel, da si bom kupil nova. Z vsakim presmučanim metrom tudi veter pojenja in lažje je. Kmalu sem na parkirišču, kjer je sedaj že kar nekaj avtomobilov. Preobujem se in preoblečem, opremo zložim v avto in že se peljem domov. Skočim pod tuš, za malico pa že v službi razmišljam, kakšno vreme bo čez vikend.

PRAZNIČNA RUNDA PO VEŽI

Besedilo: IGOR DULAR

Velikonočna nedelja. Prikimam Nejčevemu povabilu na turno smuko. Plan je daljša krožna tura po Savinjskih Alpah. Nič kaj preveč ne sprašujem. »Bom že,« si rečem, saj kar dosti hodim.

Štartava zgodaj, kot se spodobi, in kmalu doseževa planino Ravne, od tu na Dleskovec mimo planine Dolge trate in naprej proti Velikemu vrhu. Že od kmetije, kjer sva pustila avto, naju ves čas spremlja prijazen kuža - zdi se, kot da mu takšni izleti v hribe z neznanci niso tuji. Z Velikega vrha odsmučava po lepih strmih pobočjih. Je kratko, a sladko. Potem pa spet kože na smuči in gas naprej proti glavnemu cilju dneva, Ojstrici. Sonce je že kar visoko in vroče je kot pes. No, sosedov kuža je na Velikem vrhu turo zaključil. Že ve, koliko je dovolj hoje za en dan.

Do Ojstrice ni bilo ravno blizu, a sva lepo napredovala. Vsaj mislil sem, da sva hitra, dokler nisem spredaj zagledal Andreja Grmovška in njegovega kolega, ki sta isto turo začela pol ure za nama, zdaj pa bila vsaj pol ure spredaj. Sta tudi malo bolje navigirala. Bolje rečeno, jaz sem z Velikega vrha odsmučal predaleč in je bilo potrebno potem bolj naokoli. Vseeno sva z Nejcem kmalu stala na vrhu Ojstrice. Hitro pomalica, potem pa skozi strm prehod, ki sta ga odkrila predhodnika, odsmučava proti

Korošici. Spust je bil lep in kljub močnemu popoldanskemu soncu in vročini sva na osojnih legah smučala pravega vriskača. Spodaj pa naju je že čakal Grma, ki je medtem skočil še na Lučkega dedca. Za šalo.

Družno se potem odpravimo v smeri avta, ampak do cilja je še kar daleč, moje baterije pa že čisto v rdeči. Tudi vode ni več, se pa zato preko Vodotočnika za finale povzpemo še na Desko, da bo spust proti avtu daljši. Na Deski si res oddahnem, da zadnjič pospravljam kože v ruzak in gre zdaj samo še navzdol. Tisti dan naj bi po Nejčevih kalkulacijah prehodila okoli 30 km in naredila 5000 višincev. Še dobro, da me ti podatki niso zanimali pred turo. Bi si še premislil. Tura je bila zame res dolga, trajala je od zore do mraka, kože pa smo snemali in nameščali vsaj 4-krat. Poditi se po hribih v družbi dveh izkušenih asov, Nejca in Grmata, je bila vsekakor nepozabna izkušnja.

ZGODBA O IZGUBLJENI SMUČKI

Besedilo: **GORAZD POZVEK**

Že kar nekaj dni pred prvomajskimi prazniki brskam po vremenskih napovedih in ugotavljam, da je za vse destinacije od Dalmacije preko Arca pa vse tja do Monte Rose napovedano dokaj slabo in mokro vreme.

Po pestrem dnevu v službi me prešine, da pa bi bilo mogoče fino iti kaj odsmučat in splezat že pred prazniki, zato kliknem na vremensko napoved in vidim, da je naslednji dan edini, kjer je narisana sonček. Takoj najavim dopust in že kličem naokoli in hkrati pišem na klepetalnico, če je še kdo podobnih misli. Na žalost ga ni, tako da se navsezgodaj sam peljem proti Gorenjski. Res čudovito. V vzvratnih ogledalih opazujem sončni vzhod in občudujem sveže pomladansko jutro. Vse kar prekipeva od zelene barve, vse je že ozelenelo in zacvetelo. Da je jutro popolno, si privoščim še dobro kavo ob okusni proseni kaši s kakavom, ki mi jo je za na pot pripravila žena.

Za cilj sem si izbral Vršič in gore, ki ga obdajajo. Ko se pripeljem do najvišje točke, opazim, da sem med zadnjimi. Ni pretirane gneče, le nekaj kazi celo podobo. Edini hrib, ki je zavrt v meglo, je Mojstrovka, ki jo želim obdelati. A od zastavljenega

**“Če ne greš,
nimaš zgodbe.”**

cilja ne želim odstopiti. Ko si urejam opremo, si ogledujem, kje bom lahko najbolj direktno pristopil pod Pripravniško grapo, saj je graben, po katerem se po navadi vzpenjam, že popolnoma brez snega. Opazim, da je na levi strani med ruševjem jezik snega, ki sega zelo visoko, le iztek se ne vidi najbolje oziroma se mi zdi, da je zaključek malo čuden. Vseeno se odločim, da poskusim. Saj bistvo alpinizma je ravno avantura, tista radovednost, kaj vse se bo

pojavi na poti in kako boš znal rešiti uganko. Nekako se bom že znašel in se prebil na zgornjo flanko, kjer pelje normalna pot. Občutek me ne

vara. Izhod je zaprt s skalno stopnjo in visokim ruševjem. Poiščem šibke točke v prepreki in naštudiram, kako se je bom lotil. Stopim na najvišjo točko snega pred krajno zevjo in primem dober oprimek. Za pancerce najdem dokaj dobre stope in se dvignem tako visoko, da že dosežem tanjšo vejo, ki moli iz ruševja nad skalno stopnjo. Nahrbtnik s smučkami me sicer vleče nazaj iz stene, vendar se potegnem višje in dosežem močnejšo vejo, ki mi omogoči, da celo teža telesa prevesim preko roba stene. Malo se še prekobacam po ruševju in sem na snegu. Ko nadalju-

jem v smeri proti grapi, opazim na desni tri postave, ki jo mahajo proti Šitni glavi, ki pa se za razliko od Mojstrovke, bohota v sončku in me vabi. Odločitev ni težka. Bom pa šel kasneje v Pripravniško. Po stopinjah predhodnikov jih hitro dohitim. Pozdravim in povprašam, od kod so. Dekle po slovensko pove, da so iz Trbiža, fanta sta Italijana. Skupaj se vzpenjamo proti vrhu, ko iz ruševja prideta dve snežni kuri in že vsi hitimo fotografirati. Na vrhu nas pričaka močan veter, tako da se hitro predstavim na severno stran, v zavetrje. Ker se mi zdi sosednji vrh, ki je kopen, še nekoliko višji, prečim do tja in poslikam okoli-

levi del opasti res odlomi in kar zmrazi me. Na srečo se ni odlomil velik kos, sem pa tudi že izven njenega dosega. Ko se povzpnem na greben, se pred mano pokažejo vse Mojstrovke obsijane s soncem. Dereze obdržim na nogah in se trudim, da hodim dlje od grebena, ki je že kopen. Sneg je dober, saj zaradi megle sonček še ni naredil prevelike škode. Ko grem proti vrhu, razmišljam, kje in kako bom smučal. Mika me, da bi peljal najprej z Male in potem še z Velike Mojstrovke. Spust pa bi zaključil v drevesnici, čisto spodaj v dolini. Kar naenkrat sem na vrhu. Sam, nikjer nikogar, v popolni tišini in obdan z najvišjimi

co. Ob povratku opazim, da se je iz megle prikazal vrh Mojstrovke. Kot naročeno. Zapnem pancerje, si pripnem smuči in po idealnem snegu zavijam in vriskam proti Vršiču. Peljem se kolikor daleč se da, ko pa zmanjka snega, romajo smučke spet na nahrbtnik in počasi se vzpnem pod Pripravniško grapo. Palice zamenjam za bajle, na noge pa pripnem dereze. Sneg je ponekod mehak, drugod pa še precej trd. V drugem delu grape naletim na nekaj metrov koprnine, vendar ni težav. Malo popraskam z *bajlami*, na nekaterih mestih pa si pomagam z rokami. Nad mano se bohota ogromna opast in sploh nočem razmišljati, kaj bi bilo, če bi se odlomila. Ko se po polici umikam proti desni, se na

vršaci naših Alp. Pogled mi seže tudi do avstrijskih tritisočakov, ki se zdijo kot na dlani. Odpnem zgornje paske na nahrbtniku, ki držijo smuči in obe skupaj potegnem ven. Ker so še vedno zgoraj spete, jih položim v sneg poleg nahrbtnika. Ko si odpenjam derezo, se nekaj premakne in vidim, da se je ena od smučk odločila, da kar sama odhiti proti dolini, in to direktno čez severno steno. Skočim za njo, vendar je že prepozno. Ne vem, kaj bi, ali naj jočem ali se smejem. Lahko bi si zapel tudi tisto: »Samo nasmeh je bolj grenak.« Ne ostane mi drugega, kot da preostalo smučko dam nazaj na nahrbtnik in namesto idealne smuke peš prečim pod Veliko Mojstrovko. Zopet si nadenem dereze,

vzajem *bajle* in se povzpnem na vrh. Razmere so idealne. Tudi smučati bi se dalo direktno po najbolj strmem delu.

Razmišljam, zakaj sem izgubil smučko. Mogoče me je odvrnilo od kakšnega početja, ki bi se lahko slabo končalo. No, za

nekaj je že moralo biti dobro. Na vrhu si vzamem čas za razglede in fotografiranje. Dan je res čudovit. Proti vrhu Male Mojstrovke opazim dve postavi, ki izplezata po severovzhodnem grebenu. Eden zavriska. Zavriskam tudi sam in si dam duška ob uspešnem vzponu. Vrnem se do nahrbtnika. Čas je, da malo pomalicam. Pridružita se mi dve kavki in skupaj zmažemo slastni ploščici. Piva jima ne privoščim, saj bi jih alkoholna omotica lahko motila pri letenju. Meni pa pivce seveda pomaga pri mojem smučanju z eno smučko. Po uspešnem

spustu se ustavim šele pri izstopu iz Pripraviške. Smučka roma na nahrbtnik, nadenem si dereze in v roke vzamem *bajli*. Navzdol po grapi je potrebno plezati seveda bolj pozorno, predvsem pa je na koprnem delu koncentracija popolna. Ko pridem v najstrmejši snežni del, se mi podre stop in izkušnje ter prisebnost mi pomagajo, da ohranim ravnotežje. Ko stopim iz grape, se mi na derezah začne delati cokla. Vsakih nekaj korakov z bajlo potolčem po derezi, vendar na strmem delu plazu pod Mojstrovko se dereza ne oprime podlage in padem. Takoj se prevalim na trebuh in se zaustavim s cepinom. Tako se zgodi, če si prelen in si ne vzameš časa, da bi pravočasno snel dereze. Res ni nič nevarnega, vendar velja si zapomniti in ne ponoviti napake.

Ko pridem do avta in se preoblečem, se mi sploh ne mudi domov. Tako je lepo, da se na poti v dolino še dvakrat ustavim in občudujem gore in prebujajočo se naravo. Zgoraj v gorah še vse zasneženo, nižje že tečejo vihravi potočki, v dolini pa vse koprneče in zeleno.

Za mano je še en prečudovit dan, ki mi je znova potrdil misel: »Če ne greš, nimaš zgodbe.«

ZAČETNI PLEZALNI TEČAJ

Besedilo: **NIKA PAVČNIK**

znanje nadgradilo. Ob vikendih smo se odpravljali v bolj oddaljena plezališča kot so Čreta, Vipava, Kamnik, plezali pa smo tudi na brestaniški velikanki in v PCL-ju. Prigod v takšni družini seveda ni manjkalo.

V začetku maja smo šli v »tople kraje« – v Vipavo. Zgodnja budilka se je obrestovala, saj smo bili v sektorju Pikapolonica sprva čisto sami. Kmalu pa se je nabralo lepo število tujih in domačih plezal-

cev. Plezali smo drug ob drugem in čakali na prosto smer. Le dva Italijana plezalnega bontona nista upoštevala in sta takoj za Leonom stopila v smer. Sandra mu je hitro svetovala, kako rešiti situacijo in spet smo lahko uživali na sončku. Naenkrat pa so se nad nas zgrnili oblaki, ravno ko je Sandra prišla na vrsto za plezanje smeri, ki si jo je ogledovala že od zjutraj. Večina tečajnikov in inštruktorjev se nas je pognala v dolino in še preden smo dodobra spakirali plezal-

ni v Armeško, ker pa je bilo na začetku vreme primerno muhastemu aprilu, smo se kdaj skalam tudi odpovedali. Sandre ni bilo lahko prepričati, da so nam prsti otrpnili že na parkirišču, a na srečo nam je Grega Miklič priskočil na pomoč in jo prepričal, da gremo na bolderco v Krško. Tam nas je pričakal Tomaž Škafar, ki nam je po treningu pomagal okrepiti trebušne mišice s serijo plankov. Po koncu aprila so se temperature dvignile, naša zagretost se je še okrepila in

no opremo, se je vsula toča. Pohiteli smo na topel čaj, pico in lignje in tako smeje zaključili uspešen dan.

Ko se je mesec maj bližal koncu, smo obiskali plezališče Kamnik v Šeščah. Nad strmim dostopom ni bil, razen inštruktorjev, nihče navdušen, najmanj pa Leon, ki je nosil malega Zeca. Takoj ob prihodu nas je »pozdravila« kača, v plezališču pa nam je mali Nik zapel nekaj iz svojega repertoarja in se ni pustil motiti, vse dokler ga ni Sandra skupaj z nahrbtnikom odnesla za skale in ga uspavala. Brez nahrbtnika in s spečim Nikom se je po pol ure le vrnila in vsi smo s plezanjem tiho nadaljevali, razen Kaje, ki je iskala nahrbtnik. Vseeno pa smo se imeli super in po šestih urah v skali so nas oblaki pregnali v dolino. Naleteli smo na prijazne fante, ki so »pospravljali« pivo od fantovščine prejšnjega dne. Seveda smo jim priskočili na pomoč, Sandra pa si je prislužila tudi domačo salamo.

Ni tečaja brez zaključnega izpita. Vsi smo se pridno naučili in opravili tako teoretični

kot tudi praktični del izpita in jo sproščeni mahnili v Paklenico. Vikend je minil kot bi trenil. Naplezali, nakopali in nasmejali smo se, potem pa nas je čakal odhod v Slovenijo. Polni lepih izkušenj in spominov smo kar pozabili na zaključek tečaja. Konec avgusta smo ta zaključek le organizirali in to v sevniškem slogu – dva dni na Lisci. Prvi dan so se nekateri udeležili planinskega maratona, zvečer pa smo se v lepem številu zbrali in pripravili šotore. Večer se je prevesil v noč, mi pa smo se smejali, jedli in pili, nato pa utrujeni zaspali. Naslednji dan zjutraj se je zgodnji Miha že pred sedmo zjutraj sprehodil mimo najinega šotora in zbudil Ajšo, ki je zbudila naju z Leonom. V Tončkovem domu smo spili kavico in počakali še na ostale zaspance.

Skupaj smo pojedli zajtrk in odigrali nekaj rund klavrne košarke, saj smo bili precej utrujeni od prejšnjega dne. Pojedli smo še kosilo in nadaljevali s podelitvijo diplom za uspešno zaključen tečaj. Sledilo je še veliko smeha in zabave, nato pa smo se odpravili domov.

Zahvala gre vsem inštruktorjem, ki so si vzeli čas in potrpljenje za nas, nam predali znanje in se z nami zabavali. Seveda pa velja tudi obratno; brez takšne ekipe tečajnikov kot je bila lani spomladi naša, izleti ne bi bili tako zanimivi in nasmejani. V dobri družbi in med vikendi, prežetimi z novimi plezalnimi izkušnjami, sem se imela odlično.

KORZIKA

Besedilo in fotografije: **ANDREJ TROŠT**

Korzika ima dušo in svojevrsten čar, nikogar ne pusti ravnodušnega. Je otok geoloških in geomorfoloških presežkov, učilnica na prostem. Raj za ljubitelje narave in simbol biotske pestrosti. Živobarvna skalnata obala, peščene lagune, granitni skalni stolpi, zasneženo hribovje, zelene oaze borovcev, cvetoči pašniki in bogata kulturna dediščina, kar kličejo k obisku. Ob pomladnem prebujanju narava prekipeva od življenja in z lahkoto začutiš in doživiš njeno pravo lepoto. Pravi magnet za turiste, športnike, hribolazce, plezalce, kolesarje, potapljače in druge avanturiste. Korziko enostavno moraš osvojiti in pustiti, da te osvoji.

ISKALNA AKCIJA

Besedilo: **GORAZD POZVEK**

Kako sem smučko izgubil že veste, kako pa sem se lotil iskanja, bom opisal v nadaljevanju.

Prva iskalna tura

V začetku junija, ko so bili dnevi že prav poletno vroči, me je prav rajcalo, da bi šel malo pogledat pod Mojstrovko, kam se je zapeljala moja smučka z vrha Male Mojstrovke. Seveda nisem imel nikakršnega občutka, kje bi lahko bila, upal pa sem, da je nekje pod smermi, ki sem jih že splezal v severovzhodni steni. Idejo sem povedal še Danici in ni dolgo oklevala pri odločitvi, da se mi pridruži pri raziskovanju obširnih melišč in skalovja pod mogočnim ostenjem.

Na turo se odpraviva kar popoldan po službi, saj so junijski dnevi že prijetno topli in najdaljši v letu nasploh. Na Vršiču je kljub 1610 metrom nadmorske višine kar vroče, tako se napraviva bolj na lahko, na nogah pa, kot po navadi poleti, superge. Mahneva jo proti Vratcem in prav prijetno je bilo, ko sva se vzpenjala v rahlem vetriču in klepetala, kako se bova lotila iskanja. Po slabe pol ure hoje pokukava na severno stran in glej ga zlomka. Na tej strani pa poletje še ni prišlo do izraza. Celotno pobočje pod severovzhodno steno

je še zasneženo in tudi do naju pridejo prve hladnejše sapice. Takoj se zavem, da sva prav neprimerno opremljena za hojo in lazenje v takih razmerah. Danici nič ne rečem in kar nadaljujem proti ostenju. Saj vem, da tudi sama ve, da sva ga pobiksala. Sneg je na srečo lepo zmešan in na začetku kakšnih večjih problemov ni. Naredim strategijo iskanja, in sicer, da bo Dani hodila v rahlem spustu proti desni v smeri Slemenove špice, sam pa bom šel kar strmonavzdol in preiskal potem celoten teritorij po najnižjem delu pobočja, kjer bi se smučka ustavila, če se ne bi zataknila že kje zgoraj. Nimava sicer visokih čevljev, cepinov in derez, sem se pa zato opremil z daljnogledom. Natančno pregledava skoraj vsak kotiček na obširnem snežišču, vendar ne opaziva ničesar, kar bi bilo podobno izgubljeni smučki. Najine

superge so bile že lepo namočene in mokrota je seveda pomagala tudi mrazu, da se je zajedal v najine noge. Kljub temu sklenem, da bom v skrajno desnem delu stene preplezal zalito grapo in pogledal v smeri proti severni steni Velike Mojstrovke. Superge zabijam globoko v sneg, za ravnotežje pa v sneg potiskam tudi roke. Ko sem že dokaj visoko, se grapa postavi še bolj pokonci. Hitro ocenim, da lahko postane prenevarno in obrnem. To je bilo zadnje dejanje prvega iskanja izgubljene

smučke in ko se spustim do Dani, se spogledava in kisko nasmejiva.

Ko se vsa mokra vračava proti Vršiču, ji rečem, da ne bi bilo ravno fino, če bi se pri lazenju po grapi kam prevrnil in bi v Slovenskih novicah pisalo, kako se je izkušen alpinistični inštruktor popolnoma neopremljen v zimskih razmerah podal v gore in se prevrnil v globino.

Iskalna tura drugič

Seveda mi izgubljena smučka ni dala miru in v začetku septembra sem Dani sprovciral za naslednjo iskalno turo. Tokrat je bil načrt, da se po zahtevni Hanzovi poti povzpneva na vrh in od tam pogledava v steno. Hanzovo sva nazadnje skupaj prehodila navzdol, ko sva pred več kot dvajsetimi leti plezala smer Severovzhodni raz. Tokrat na tej strani gore nisva bila sama in na klinih in zajlah sva prehitela kar nekaj tujih planincev, ki so si morda zadali pretežak izziv. Ko sva prihajala iz najstrmejšega dela

poti, so naju poškopile prve kaplje dežja in sodre. Kmalu sva zaslišala tudi grmenje. Povratek je peljal samo preko vrha, saj je bila mokra sklala v steni precej spolzka. Na srečo se je prva nevihtica hitro unesla. Med plezanjem proti vrhu sem lahko pogledal tudi v smeri, kamor se mi je z vrha odpeljala smučka. Pregledal sem zgornji del stene, kolikor se je pač videlo in tudi tu ni bilo sledu. Razumljivo, saj je stena zelo strma in smučka se ni mogla ustaviti v njej. To je pomenilo, da bo potrebno še enkrat pod steno ali celo v njo. Preko vrha, kjer naju je celo za kratek čas obsijalo sonce, sva se spustila na drugo stran in ob oddaljenem grmenju sestopila na Vršič.

Pa še tretje iskanje

Konec septembra sva zopet pod severovzhodno steno Male Mojstrovke. Za cilj si zadava Slemenovo špico, od koder se lepo vidi v severno steno. Seveda pa mi grapa, kjer sem obrnil v juniju, zopet ne da miru, saj si predstavljam, da če bi jo splezal, bi mogoče celo prišel pod steno in našel smučko. Zaplezam v šodrasto ostenje na levi strani grape in previdno napredujem. Vsak oprimek in stop obremenjujem res z občutkom,

pa še vseeno se po grabnu navzdol zvali marsikaj. Pod vrhom grape se zopet znajdem v težavah in brez plezalnikov si ne upam posolirati zadnjega skoka, ki bi me pripeljal na vrh. Seveda se zavem, da bi že gor težko splezal, navzdol pa še težje. Spustim se nazaj na pot in nadaljujema proti Slemenovi špici. Pogled z vrha pa me je dokončno prepričal, da je smučka lahko edino na drugi strani predostenja Mojstrovk. To pa pomeni, da je površina, kjer bi lahko bila, znatno večja, kot sem si mislil.

No, pa saj pri vseh najinih iskanjih ni bil pomemben samo cilj, da najdeva izgubljeno smučko, pomembna je bila predvsem pot v gore. Na tak – malo smešen način, sva opravila tri lepe ture v gore nad Vršičem, kjer sva v raziskovanju nekoristnega sveta uživala in se imela lepo. Smučka pa seveda še kar čaka. Morda se nama pa še kdo pridruži, ko se bova naslednjič podala na turo iz Tamarja.

DAMAVAND

Besedilo: **GREGOR CERJAK**

Obiskovalci klubske spletne strani so lahko na njej že pomladi 2016 opazili kratko obvestilo, da se Mihi in Špili v začetku avgusta odpravljata na iransko goro Damavand, pospremljeno z vabilom, da se jima lahko na desetdnevni odpravi pridruži še kdo. Kljub temu, da mi je novica ob skoraj vsakem obisku strani padla v oči, ji nisem zares posvetil pozornosti. Niti še sredi julija, ko so ljudje že pridno objavljali selfije z dopustov, sam pa še nisem imel prav nobenega načrta, kam bi se dal. Tako sem na četrtkovem ferajnu dva tedna pred njunim odhodom v Iran obema le na pol resno pojamral, da mi je žal, da se nisem prej zavzel in se jima pravočasno odločil pridružiti na odpravi. Pa da itak nimam dovolj šuškov v denarnici. Ker pa beseda da besedo, smo kmalu ugotovili, da ni še nič prepozno in da vse skupaj niti ni takšen finančni zalogaj, kot sem si domišljal. In res, prah julijskega državnega udara v turškem Istanbulu se tedaj še ni povsem polegel, kar je izdatno pocenilo letalske povezave preko njegovega letališča. Namesto da bi si nespodobno popeval »war, it is good for ...«, sem se raje šel malo podrobneje pozanimat o samem cilju.

Nato sem še preudarno razmislil. Torej, rad imam hribe, ampak nimam neke resne

Damavand je vulkan lepe stožčaste oblike. Nahaja se v gorovju Alborz na severu Irana, blizu južne obale Kaspijskega jezera. O njegovi višini krožijo različni podatki: 5.671 m, 5.604 m, 5.610 m (Mihijev GPS pa se je ustavil pri višini 5.628 metrov). Če se držimo preverjenega načela razsoje izkušenih modroslovcev, je treba kot dejstvo privzeti tisto, ob katerem izpadeš večji car. Damavand je torej visok 5.671 m, s čimer je najvišji vulkan v Aziji, najvišji vrh Bližnjega Vzhoda in najvišji vulkan na severni polobli. V modroslovju še neizkušenim lahko zato pojasnimo, da je ruski Elbrus s 5.642 m šele drugi najvišji na severni polobli.

kilometrine – ne po številu osvojenih vrhov in ne po osvojeni višini – najvišja vrhova, ki sem ju peš dosegel pred Damavandom, sta bila pred približno dvajsetimi leti Bavški Grintavec z 2347 metri in dobra dva tedna pred odhodom v Iran še Bovški Gamsovec z 2392 metri. Damavand je

bil torej izvrstna priložnost, da z nekoliko lažjim, trekinškim vzponom na hitro vsaj malo nadoknadim zamujeno. Resda bo veliko manj razburljivo kot kakšna Dalmacija, ampak tudi zanjo bo še priložnost kakšno drugo leto. Varnostni zadržek zaradi napete politične situacije v Turčiji? Eh, bo že, samo enkrat se živi – pa četudi se slučajno umre. Po nekajdnevnem razmisleku je bila vozovnica v žepu in viza v izdelavi. Le malo pred odhodom smo izvedeli še dobro novico, da so Mihiju in Špiliju spremeni let, tako da bi sicer ločeno prileteli do Istanbula, od tam pa vendarle s skupnim letom do Teherana. Odlično, ne bo nam treba razmišljati, kje in kako se bomo našli v 12 milijonskem mestu, kamor bi prišli z enodnevnim zamikom.

No, življenje bi bilo najbrž dolgočasno, če bi šlo tako zlahka. Tik preden sem se vkrcal na svoje letalo na Brniku, sem prek FB čata prebral Mihijeva in Špilijeva alarmantna sporočila, da sploh nimata rezerviranega leta z Dunaja in da ju ne spustijo na letalo. Pomalem sem se s cmokom v grlu že začel pripravljati na scenarij, po katerem bom celotno odpravo oddelal sam. K sreči mi

tega scenarija ni bilo treba podrobneje dodelati, ker se je zbrka nekako le rešila. Ni me bilo tam,

“Come on, you’re a bank, exchange money, it says so on the internet, you must exchange my money.”

ampak prepričan sem, da je svoje odigrala Mihijeva zagnana nepopustljivost.

Torej, prispeli smo v Iran in začeli ... Aha, saj res, prehitevam. Kakšen je bil sploh načrt odprave? Preprost: priti na vrh Damavanda, seveda »po ISO standardu«, torej s postankom v planinskem zavetišču in z enodnevnim aklimatizacijskim vzponom na višino okoli 5000 m. Nato varno sestopiti v dolino. Kaj pa preostalih 5-6 dni v Iranu? Ni važno, nekam se bomo že dali.

PRVI DAN

Na Teheransko letališče smo prispeli 1. avgusta v zgodnjih jutranjih urah. S taksijem smo se takoj namenili v središče mesta, da bi razmenjali denar, se malo razgledali po mestu in se, ob pomoči najnovejše vremenske napovedi, odločili, kako in kdaj nadaljevati. Že menjava denarja je bila svojevrstna izkušnja. Šli smo v predel mesta, kjer so banke. (Za iranska mesta je značilno, da so različne obrti in dejavnosti skoncentrirane v posebnih predelih oz. ulicah. Imajo npr. ulico s pnevmatikami, ulico s hišnimi klimami itn. itd.) In zapodili smo se v prvo, kjer so nam štirje uslužbenci za

pultom pojasnili, da pri njih – pa tudi v drugih bankah – ne menjajo denarja, in nam tudi povedali, kje bomo našli menjalnico. Mihi se ni dal tako hitro in je, brez uspeha, vztrajno ponovil: »C’mon, you’re a bank, exchange money, it says so on the internet, you must exchange my money«. Medtem ko sva se s Špilijem namenila slediti napotilu, je Mihi mimogrede skočil še v kake tri banke in se šele potem vdal. Na poti smo bili deležni čudnih pogledov, nasmehov, kakšen avto je celo upočasnil, ljudje v njem pa so režeči se kazali v naši smeri. Posvetilo se nam je: nihče razen Mihija in Špilija ni hodil naokrog v kratkih hlačah, kljub zelo

resni poletni pripeki. (Kot so nas podučili kasneje, moški v Iranu pač ne nosijo kratkih hlač, saj je to nespodobno.) Nato smo le uspeli kupiti iranske riale, manj sreče pa smo imeli pri iskanju internetne povezave. Ker smo imeli porogljivih ali samo začudenih pogledov, prometnega vrveža in pa neznosne vročine dovolj, smo se odločili, da že isti dan pobegnemo v gore, ne glede na vremenske obete. Naročili smo taksi in se odpeljali v 160 km oddaljeni Polour, mestece pod vznožjem Damavanda. V planinski postojanki na približno 2200 m smo kupili dovolilnico za pristop na goro (\$50).

DRUGI DAN

Zjutraj smo s pick-upom nadaljevali proti baznemu taboru na višini okoli 3100 m, od tam pa peš proti taboru Bargah Sevom na 4200 m, ki služi kot izhodišče za naskok na vrh. Na tej višini so se že nekoliko čutile posledice, prehitri premiki so bili kaznovani z bolečinami v sencih in prehodno slabostjo. Večer smo preživeli v skupnem prostoru koč v klepetu z manjšo skupino iran-

skih planincev, ki so nas prijazno počastili z dobrotami in nam ponosni kazali slike svojih družin. Mihi si je ravno še uspel izboriti posteljo v koči, s Špilijem pa so naju zaradi domnevne zasedenosti kapacitet zavrnilo, tako da sva si prenočišče uredila v že postavljenem tabornem šotoru.

TRETJI DAN

Sredi noči se je razbesnela nevihta, temperatura je padla krepko pod ničlo in zbudili smo se v zasneženo jutro. Nekateri iranski planinci so zaradi tega opustili misel na vzpon in se obrnili nazaj proti dolini. Sami se seveda nismo pustili odvrniti in smo nadaljevali po načrtu, torej z aklimatizacijskim vzponom, v nizkih pohodnih čevljih. Pač, optimalno smo bili pripravljene na (sončno in suho) vreme, ki smo ga pričakovali. Bolje rečeno, bili smo pripravljene na optimalno vreme. K sreči je bila snežna odeja tanka in se nam optimizem ni maščeval. Pri vzpenjanju smo se hitro naučili, da se najbolj obrestuje konstanten tempo občutno pod mejo kondicijskih zmogljivosti in da je najboljši znak preveč

ambicioznega tempa naraščajoča napetost v glavi. (To je bila lekcija, ki smo jo s pridom uporabili ob samem naskoku na vrh naslednji dan.) Aklimatizacijski vzpon smo končali na okoli 4900 m, nekoliko pod mogočnim lednim slapom. Na tej višini smo postali za dobre pol ure, da bi se vsaj malo prilagodili. Nato smo se počasi vrnili v kočo in preostanek popoldneva preživeli v skupnem prostoru. Buljili smo v zrak, malo kramljali z drugimi gosti, se pozanimali o vremenu ter vseskozi opazovali, kako so v kočo prihajali novi in novi pohodniki. Naval je bilo pripisati vikendu. (V Iranu je to sredi.) Če nas oskrbnik še dan prej ni vseh spustil v kočo, češ da ni več postelj, pa so sedaj ljudje lahko izrabili vsak kotic, da bi si naredili zasilno ležišče. Na stopnicah, na ledenem hodniku, v molilnici ... Še dobro, da smo si vsi trije že zjutraj rezervirali postelje, tako da nas je čakal mirnejši in bolj udoben spanec. Vsaj relativno, glede na to, da je Mihija ponoči zvalo in je bruhal.

ČETRTI DAN

Vzpon smo pričeli ob sedmih zjutraj, v fantastičnem sončnem in hladnem vremenu. Pot ni bila zahtevna, saj se je vzpenjala polagoma. Sprva smo vsi trije še hodili skupaj, nato pa mi je napetost v glavi dala vedeti, da je moj optimalni tempo pač nekoliko počasnejši od njunega. Lahko sem le ubogal. Na poti vsake toliko prehitiš skupinico pristopnikov ali kakšnega osamelca ali osamelko, ki ga/jo je višina zdelala, da se je sesedel/-a ob poti in hrope. Z vsakim doseženim metrom je bilo tudi

meni težje. Bodril sem se tako, da sem si ponavljal: »Najvišje, kar sem kdaj bil!« in tako naprej vsakih nekaj korakov. Kakšnih 200 višinskih metrov pod vrhom sta mi ob svojem sestopu prišla naproti Mihi in Špili (Do vrha sta potrebovala dobre 3 ure, kar je precej impresivno glede na predvidenih 7 ur.) in me opogumila za zadnji naskok. Tik pod vrhom so že tako bolj tenko dihanje oteževali še žvepleni hlapi nekdan-

jega ognjenika, ki jih je razpihoval veter. Dihal sem skozi trikrat prepognjeno ruto. Ob dosežem vrhu sem občutil olajšanje ter veliko veselje in ponos, da mi je uspelo. Po nekajurnem spustu sem izmučen prišel do koč.

Tam sta že čakala kompanjona, skupaj s skupino 13 Slovencev, ki so malo prej prispeli iz doline. Slovenci smo bili tako tisto popoldne drugi najbolj zastopan narod na gori, takoj za domačini in z naskokom pred Kurdi, Turki, Nemci ... Najbolj bi se prilegla kosilo in počitek, a je bil zaradi vse večje gneče v koči zrak zelo gost in zadušljiv. Slovcem smo pustili še zadnjih nekaj požirkov domačega žganja, ki smo ga pretihotapili v Iran, sami pa smo se odločili za takojšen sestop do mesta Polour v dolini. Kljub temu, da nas je pri tem vseskozi izdatno zalival

dež, je bila to prava odločitev. Z vsakim korakom navzdol je glava postajala lažja, utrujenost pa je plahnela. Namestili smo se v planinski postojanki, kjer smo prebili že prvo noč. Kakšen luksuz: apartma s čistimi posteljami in tušem. Potem pa še kraljevska večerja v mestecu, kjer smo bili kurioziteti za lokalno mladež.

Kaj pa zdaj? Do leta nazaj domov smo imeli še 6 dni. Hribov smo imeli dovolj, čas je bil za turistični del poti. Špili je shekal internetno blokado, tako da smo se lahko najprej priklopili na Facebook, nato pa smo poguglali »10 must see places in Iran«. Največ teh je bilo v mestu Esfahan, bivši prestolnici Irana (eni od 32-ih), 450 km južno od Teherana. Šli smo torej tja. Nekaj poudarkov s tega turističnega dela poti samo v telegrafskem naštevanju: ogledali smo si bazar in ogromno mošejo,

se kot otroci igrali na puščavskih sipinah in se zapeljali po ogromnem slanem jezeru, raziskovali skrite in manj skrite koticke lepega starodavnega Esfahana s super lokalno vodičko, ki nam je tudi razkrila številne plati iranske družbe, ki ostanejo obiskovalcu ob bežnem stiku z domačini po navadi prikrite, na koncu pa smo se, po vrnitvi v Teheran, še enkrat spustili v njegov hektični utrip ter prekrížarili ulice in avenije, ki se dušijo v kaotičnem prometu in smogu.

Odprava se je na najlepši način zaključila s številčnim sprejemom na ferajnu dan po prihodu (razen za Mihija, ki je prispel neposredno z letališča, saj je imel nenačrtovan enodnevni postanek v Kijevu, don't ask). Še več takšnih odprav, sploh v družbi takih kompanjonov.

EMBRUN - FRANCIJA

Besedilo: **JERCA MIKLIČ**

Avgusta 2016 sem se potepala po okolici Embruna v Franciji. Športna plezališča sva šli raziskovat z Betko Galičič. Najprej sem se razveselila, da grem v Francijo, kjer sploh še nisem plezala. Kot drugo sem bila navdušena nad soplezalko, ki je plezalna legenda, zato mi je bilo v veliko čast že, da bom v njeni družbi. Slaba stran potepanja je bil bližajoči se izpit, zato sem se morala med rest day-i učiti.

Ker so plezališča v goratem območju, na višji nadmorski višini, smo poletno plezanje uživali. Le zvečer je začelo pihati. Dobro sva izkoristili čas. Večinoma sva plezali v konglomeratu. Betki je šlo z vsakim dnevom bolje. Mene pa je sicer način plezanja te kamnine začel malce dolgočasiti, ampak sem zato toliko bolj uživala v zadnjem plezališču iz apnenca. Gibanje je bilo bolj pestro, skala frikšna. Poezija!

Splezati mi je uspelo 6c na pogled, vendar šele zadnje dni, ker sem se najprej za nabiranje moči vlekla na top rope za Betko

v težjih smereh. Ja, Beti raztura. Je zanimiv vzor. Zelo malo je, večino časa misli na plezanje, malo tudi na službo, povedala mi je nekaj poučnih in zabavnih zgodbic iz otroštva, službe in plezanja vsenaokrog. Zelo je skromna in ni se nama bilo treba skregati niti enkrat. Že prvi dan sva kamp Lac les Iscles obhodili vsaj trikrat, preden sva se odločili, katero parcelo bova zavzeli; vsaka je želela potešiti svoje muhe, ampak se je super izšlo. Še proslavili in nazdravili sva s pivcem. Dobila sem svoj kotiček z drevescema za napeljavo viseče mreže, ki ju je bilo težko najti na kupu. Večja drevesa so rasla samostojno, drobnejša pa komaj začela poganjati. Tudi Beti je dobila senco in hkrati dovolj sonca, bližino vode, kopalnic in vhoda oziroma izhoda. Fino!

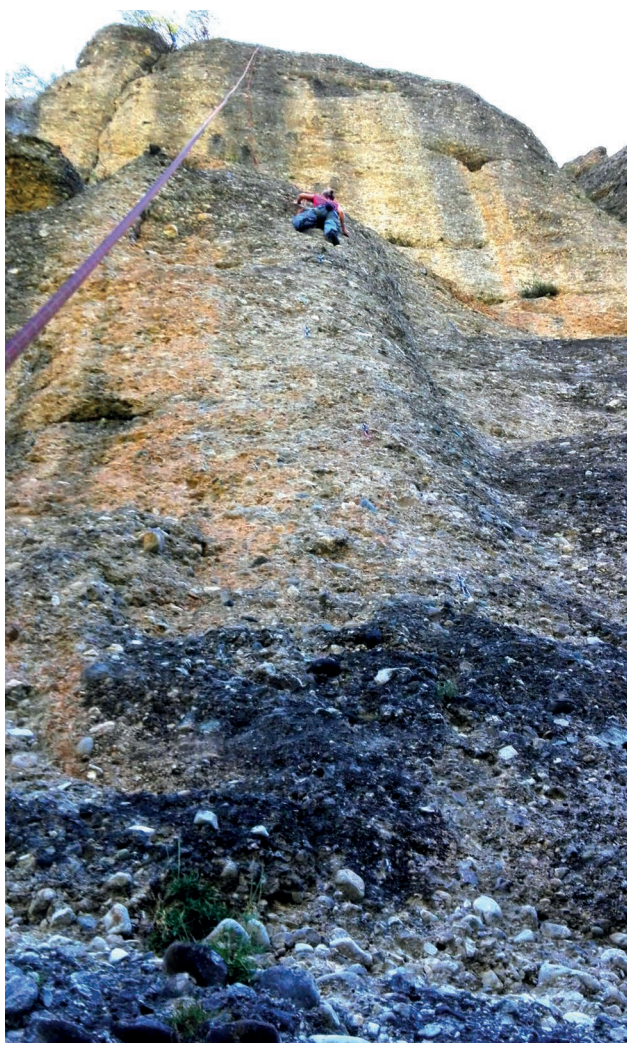
Prvi rest day sva izkoristili za pohod. Zapeljali sva se do najbližjih hribov, parkirali in začeli hoditi. Na pamet sva izbrali pot proti vrhovom, ki niso skalnati pač pa bolj planotasti. Dosegli sva sedlo Col de Beaubarnon. Ker je okolje primerno bivališče za svizce, sva se pozdravili še z njimi.

Naslednji rest day sem se učila, medtem ko je Beti krenila raziskovat območje po svoje. Pokrajina je tako širna, da si želiš početi še vse drugo. Kolesariti, jadрати, ... Dneve učenja sem izkoristila tudi za pisanje razglednic in kopanje v jezeru, ob katerem je bil kamp.

Drugi del tamkajšnjega počitnikovanja sta

se nama pridružila Skoka. Ines Božič Skok in Janez Skok. Si lahko mislite, kako previdna sem morala biti za dober vtis, glede na to, kakšen zelenec sem. Zanimiva klapa. Beti si bom zapomnila, kako si v plezališču vestno, smer za smerjo povija prste, pazi, kako urejen je avto in skrbi, da imam tudi jaz dovolj vsega, predvsem dovolj časa za učenje. Ines je prav tako zelo prijetna in prijazna oseba, da si je ne morem predstavljati, ne da bi ponujala vse mogoče dobrote in zraven kaj začebljala, naj bo slovensko, špansko, italijansko, francosko ali angleško. In Janez, capo di banda, ki se je kavalirsko uklanjal ženskim željam, plezal kot najboljši profi svoje generacije in nas animiral ob večernih pogovorih.

V kampu je bil v naši bližini otroški tabor, animator pa nek gospod srednjih let, izredno popularen in živahen. Otroci so uživali ob pogovorih z njim in se zabavali ob idejah, s katerimi jih je zaposlil. Na primer: enkrat jim je naročil, naj gredo Ines

vprašat, ali je njenemu možu ime Žorž (če kar poslovenim). Pritekli so v skupini in vzhičeno vprašali: »Madam! Madam! Est-ce que votre mari s'appelle Georg?« Ines je elegantno odgovorila: »Non, il s'appelle Janez.« Sledile so salve smeha, ker je ime slovensko in ga niso poznali. Ko so tekli nazaj, so se drli en čez drugega: »Janez! Il s'appelle Janez!« Z naglasom na e seveda.

Večino časa je bilo vreme jasno in ker je bilo te dni obdobje utrinkov, sem imela nekega večera srečo videti zelo velik utrinek. Zdelo se je, kot da je čisto pri tleh, kot da je nekdo spustil raketo. Neprecenljivo.

Domov sva odšli dan prej, kot sva načrtovali, saj je mene začelo preveč skrbeti zaradi izpita. Beti tudi ni nasprotovala, tako ali tako je bil napovedan dež. Kompromis je bil dorečen in izšel se je tudi izpit, k sreči, saj je na koncu Beti že bolj skrbelo kot mene.

DOLOMITI SO ZAKON

Besedilo: **ANDREJ TROŠT**

Leta 1994 sem prvič videl Dolomite. Zavrt v šal, pokrit s kapo in bigljajočih nog sem s sedežnice opazoval navpične stene, ki so mogočno štrlele iznad smučišč. S strahom sem pogledoval visoko v nebo in si v spomin shranjeval imena vrhov, ki mi jih je pripovedoval ati. »Vidiš to so Tofane, tam v daljavi se vidi Civetta, imponantni so stolpi Selle, tale skalna gmota je Sorapiss, zadaj pa Antelao«.

Imena vrhov so mi zvenela tako mogočno in veličastno. Še bolj z veseljem sem jih ponavljal bratu in sestri. Tudi orientacijsko sem si dobro predstavljal, kje so ti vrhovi. Dolomiti so me od samega začetka močno pritegnili, ker so nekaj posebnega, edinstvenega, neverjetnega. Poleg domačih Julijcev so gorstvo, ki sem ga pogosto obiskal in vedno znova me impresionira. Tam ne zmanjka ciljev za celo življenje.

Spomnim se nekega februarskega dne, ko smo smučali pod Marmolado in nas je pri desetih stopinjah pod ničlo že močno zeblo, pa smo otroci še kar vztrajali do zadnje vožnje sedežnice. Navdušenost in energija je bila na višku. Po smučariji pa smo še nekaj ur migali v bazenu. Tako smo večkrat preživljali zimske počitnice, kar je bila prava bomba za mulca polnega energije.

Naslednjič, ko sem Dolomite obiskal, sem bil že študent in sem se s skupino Italijanov, ki so bili študijski prijatelji moje sestre, odpravil na tridnevno popotovanje po

Dolomitih. Od tiste odisejade mi je ostalo v spominu, da nas je sredi Dolomitov ujelo deževje in naša karavana je začela pešati. Takrat sem spoznal, da si je za skupni napredek treba pomagati. Vzel sem nahrbtnik najšibkejšega in poleg svojega nosil še njegovega spredaj. Bistveno je bilo, da smo šli naprej, kajti drugače bi obtičali v megli in mrazu, podhlajeni in premočeni do kosti. Poučna izkušnja, s srečnim koncem.

Sledilo je obdobje popotniškega kolesarjenja. S kolesom in prtljago za kampiranje sem prekolesaril dobršen del zahodnih Dolomitov in nadaljeval v francosko-švicarske Alpe. Drugič pa sem se s kolesom še bolj podrobno lotil dolomitskih prelazov leta 2010, ko sva s Tjašo v 13 dneh prekolesarila 13 prelazov. Prava avantura, kjer te počena zračnica, pokvarjene zavore, ledeni dež ne smejo iztiriti. Spomnim se hecnega srečanja sredi smrekovega gozda blizu Corvare. Globoko v gozdu, misleč, da ne bo nikogar, sva zvečer postavila šotor, a zjutraj se je pred šotorom prika-

zal striček, ki je s palico zamišljeno iskali svojega gobana. Njegove pozornosti nisva pritegnila niti s skuhanjem jutranje kave, niti s sušenjem palerin, razprostrtih po vejah dreves.

Svojo navdušenost nad Dolomiti sem hitro prenesel na mlajše rodove, saj smo še ne s triletnim Juretom že planinarili okrog Pelma, osvojili tritisočak Piz Boe in kolesarili pod Marmolado. V dolomitsko kraljestvo smo vpeljali tudi dvoletno Špelo, ki je z

veseljem osvajala planinske koč, opazovala dolomitske velikane in metala kamenčke v jezera.

Predlani pa sem v Dolomitih odprl novo poglavje. Začel sem plezati velike stene, alpinistične klasike. Zame, kot športnemu plezalcu, je bila sprememba predvsem v glavi. Primoran sem bil nadzorovati strah pred steno, pred nepoznanim. Povišan utrip, mehke noge in aktivno prebavo sem miril z dihanjem in koncentriran-

jem misli na plezanje. Verjetno so bili te občutki vzrok hitrega prehoda na zahtevno alpinistično plezarijo v katero me je vpeljal Bine. Saj sem že kot drugo dolomitsko steno izbral Zahodno Cino in znameniti raz kortinskih veveric, ki pa ni ravno lahka smer. Nasprotno, njena ocena seže do VIII stopnje. Ampak je šlo. Celo prosto. Bilo je napeto in zahtevno.

Tudi lani sem večkrat obiskal Dolomite. Julija sva z Binetom plezala v steni Rocchetta Alta di Bosconero. Za prvi dan sva si izbrala 600 metrsko klasiko (VII+) z imenom K.C.F., ki je bila preplezana leta 1970. Plezala sva izmenično in kmalu dosegla trojno navezo. V družbi zgovornih Italijanov, smo en za drugim premagovali zajede, previse, poke in razčlenjene plate. Drugi dan sva splezala »Štrobla«, 650 metrsko smer, poimenovano v spomin znanemu alpinistu Albinu Michielliju - Štroblu. Prav tako zahtevna smer v dobri skali in pokončni steni.

Avgusta sem bil ponovno v Dolomitih, tokrat v razširjeni zasedbi, z otroci in družino. Spet se je izkazalo, da je to ideal-

ni kraj počitnikovanja za otroke in starše. Tokrat smo osvajali kraljevske ferate, kot so Giuseppe Olivieri na Puno Anno in ferata Gianni Aglio na Tofano di Mezzo (3225m). Ni nam ušla tudi ferata Lipella na Tofano di Roses (3244m) ter Tomisellijeva ferata na Punto Fanes Sud (2980m). S Tjašo sva splezala tudi Dibonovo smer (V+, 300 m) v Torre Grande del Falzarego ter zabijala kline v pravi dolomitski klasiki Via Priolo (VI, 310 m) v Pilastro Ovest v Lastonih di Formin.

Dolomiti so zakon, je rekel že svetovno znani slovenski alpinist, s čimer se povsem strinjam. Gorski svet, ki predstavlja svetovni biser Unescove dediščine ponuja neizmerne možnosti plezalcem, pohodnikom, gornikom, smučarjem, kolesarjem in drugim športnim navdušencem. Nežnejši spol pa poleg naštetega privlačijo še živocvetoče rože, ki se košato bohotijo na razkošnih balkonih. Kaj češ lepšega, kot v pravljici.

Če bi me kdo vprašal, kje bi živel, ko bom velik, bi se Dolomiti sigurno uvrstili med moje »top 3« lokacije.

Malo debate po svetovnem spletišču in že se sliši čuden zvok zaganjača našega kombija. Izgleda, da bo kmalu umrl. Nekje, pač tam nekje. In že letimo proti Ljubljani, vsi zbrani; no, skoraj vsi. Mato the boss, voznik, Špili, čuvaj skrinje zaklada (hladilna torba), urejevalec glasbe, točaj, navigator ..., Miha živc, voznik 2 in 3 in 4, Arno, stara sablja, jaz, Boško, s kovčkom denarja (bla bla) na drugi klopi, na zadnji pa majstra Sims in Klemen. V Ljubljani se nam pridružita še Beno in Nikkon, naš uradni fotoreporter in njegov ovekovečevalec. Opreme do stropa.

Nekje pred italijansko mejo se še ustavimo, da natočimo avto in sebe, dvignemo nekaj denarja in že peljemo proti Milanu in dalje. Vozi Miha, dinamično, vmes malo spimo, malo tudi ne ... Po osmih, devetih urah, nas ustavi varuh švicarske meje. Prijazno nam ponudi paleto jezikov kot način sporazumevanja. Miha suvereno izbere. Steče nekaj vprašanj: kdo, od kod, kam ...? Prispemo v Rando, majhno alpsko vasico, nekaj minut čez polnoč, iščemo kamp. Postavimo šotore. Nekateri spijo pod tendo, drugi v avtu. Zjutraj se zbudimo v sveže jutro. Po-

gled nam dvigne brado in že opazujemo okoliške tri- in večtisočake. Malo se umijemo, pospravimo prenočišča, spalke. Na parkirišču nas obišče upravnica kampa in nam s strogim glasom jasno pove, da tudi kombi ne bo zastoj. Da, da, v Švici se spoznajo na denar.

Se spakiramo, Miha nas odpelje na izhodišče, vrne kombi v kamp in priteče nazaj. Gremo. Štartamo na 1404 m. Naslednja postaja, Domhütte, je na višini 2940 m nad morjem. Vmes debate, kaj je boljše: hoditi hitro ali počasi, ali kaj je bolj točno: GPS ali barometrični višinomer. Kmalu se začne čutiti tudi višina in tisti z

manj višinskimi izkušnjami začnemo malo zaostajati. Na kočo prispemo okoli enih. Namestimo se v spalnice. Ležišča so videti super, nasploh je kočica kot hotel v hribih. Naravni materiali, dodelani detajli, polno uporabnih rešitev za odlaganje opreme ... Malica, ta prava hribovska: domača salama, kruh, paštete, višinske testenine in konzerve. Vse to ob kozarčku švicarskega piva s pogledom na Matterhorn. Ja, ja, v dolini bi lahko *foušijo* izvažali, če bi vedeli, kako se imamo.

Mato vrže karte, podebatiramo.

stopinj. Naveze: Boško-Špili, Miha-Klemen in Beno-Simon. Začnemo se vzpenjati proti vrhu. Izgleda da ima led na vrhu 2 cm plasti, ki odstopa. Najprej se zgornja plast odlušči, šele nato cepin prav prime. Pikamo. Proti koncu naletimo na zanimiv, mešan del. Čista uživancija, tudi sonce nas že lepo greje. Ko splezamo iz smeri, nas lepo pozdravlja vrh. Kliče v vsej svoji beli lepoti. Z Mihovim tempom drvimo proti uhojeni gazi, po kateri že nekaj tujih DOM-oljubov špona proti vrhu.

Prevzemajo nas bele lepote najvišje gore

Štart ob 3.00. Noč je črna, kot se za noč spodobi. Po dobri uri hoje nam pod nogami zaškripa sneg. Dereze gor, cepine na svoja mesta. Prečkamo ledenik. Pot se naglo vzpenja. Začenja se pravaplezarija po zelo krušljivi steni, če bi ji sploh lahko rekli stena. To je kamnolom. Z derezami na nogah se prebijamo proti ... vrhu. Kar težko se je prebijati po takšni podrtiji. Prvenstvena, »nimaš kej ..., ka pa baba vej«, bi reku Špili. Tu pa tam kakšen kamen zadane pakovca. Ko priplezamo do snega oziroma ledu, nam vodja pove, da z Arnom ne bosta nadaljevala, ker se naš najstarejši član odprave slabo počuti in bo najbolj varno, da gresta skupaj nazaj. Vrneta se v kočico.

Pred nami se dviguje smer Festigrat. Del smeri je poledenela plošča naklona 55

Švice, dan je čudovit. Z Benom malo zaostaneva, višina pač. Zadnjih nekaj deset višinskih metrov hodiva po strmih pobočju, po nekakšnih snežnih stopnicah. Končno sva na vrhu. Veselo naju pozdravijo štirje nasmejani pakovski obrazi. Vsi prevzeti od lepote, ki nam jih je narava nudila tisti trenutek. Kamor je segal pogled, so se prelivale barve modrine, sivine in beline. Vreme pa tako kul... Ja pa ta Švica je res obljubljen dežela. Ni čudno, da bi vsak imel švicarski pasuš. Beno nam da vedeti, da bo treba eno gasilsko spečt, da ni slučajno orožni list za fotoaparato zas-tonj s sabo prinesel. Miha skoči po grebenu, namesti trinožec, nekaj posnetkov za spomin in foušijo. Žal nam je edino, da z nami ni dveh veteranov, ki sta bila tudi najbolj zaslužna, da stojimo tu.

Spustimo se hitro. Potem pa se po trije navežemo v ledeniško navezo. Razpoke, da bi avtobus notri parkiral, zevajo tja v en dan. Pozna se nam tudi utrujenost. Sonce žge. Vračamo se preko manjšega sedla na drugo stran. Malo moramo tudi počakati, saj ravno rešujejo dva, ki sta se po naših predvidevanjih malo zaplezala. Sledi spust po vrvi. Čakamo, da se bo sidrišče sprostilo. Za nami pa čaka francosko govoreči ata, ki nas malo preganja: "Ale, ale". Vajeti prevzame Simon, njegova desna roka pa je Klemen. Špili in Miha sta jo pa že prej ucvrla. Varno se spustimo do ledenika. Hitro jo pičimo do koč. Tam se malo

odpočijemo, pojemo, natočimo vodo in 'marš' v dolino. S Špilijem hodiva zadnja. Tudi pogovarjati se nama ne da veliko. Srečava dve deklini. Redkih besed skujeva načrt, kako bova

stvar v dolini predstavila fantom, kako sva ... V bistvu pa najin odnos s planinkama izgleda takole: "Helou-Helou", vsak z vsako. In to je bilo vse. Oba utrujena se trudiva biti duhovita: "Veš Špili, nama je lažje kot vojakom, ki so se vračali s front 1. svetovne vojne. Midva imava plastične čelade, so lažje za nosit." Ob mraku prispe-

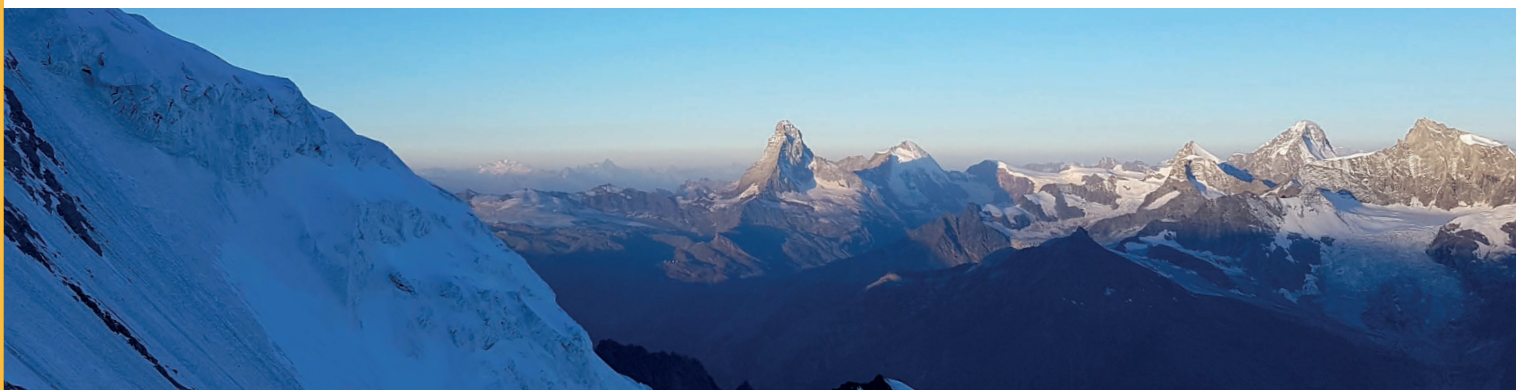
va nazaj v Rando. Na strmi uličici se zapodiva v korito, ki je verjetno včasih služilo za napajanje konjev in oslov. Napijeva se hladne vode, ki je tisti trenutek bolj pasala od kakšne dobre frankinje. Fantje naju že nestrpno pričakujejo.

Hitro v kombi in via Krško. Kombi zakašlja, kot kak star kadilec, ki mu je dohtar že pred leti prepovedal kaditi. Domov nas še pripelji, si mislimo. Vozi Simon. Ni nam do nekih debat, reševanja sveta ... Kmalu v avtu zavlada tišina. Naslednje dejanje, ki se ga zavemo, je prehranjevanje na neki italijanski pumpi. Miha pije kavico, kadi. Torej, Miha pripravlja svoje telo na nekaj

"Veš Špili, nama je lažje kot vojakom, ki so se vračali s front 1. svetovne vojne. Midva imava plastične čelade, so lažje za nosit."

velikega. In to je približno na 800 km dolgo pot. In res nas je mojster, ki je včasih za volanom služil kruh in za alpinistično opre-

mo, lepo in varno pripeljal domov. Utrujeni, a v srcu bogatejši, smo se pakovski prijatelji razšli. Kmalu nas spet združi kakšna višinska avantura. In v boju z višino, padajočim kamenjem, ledom in mrazom se bom spet borili za čast in slavo našega kluba.

TRETJE SREČANJE PAKOVK

Besedilo: **SANDRA VOGLAR**

Nenehno mi misli uhajajo na pretekla leta, ko sem kot edina ženska veliko četrtkov sama sedela na ferajnu, sicer v družbi postavnih in vedno zabavnih alpinistov. Bilo je še nekaj članic, vendar ne zelo plezalno aktivnih. Res sem bila čisto enakovredna partnerka v pogovorih, dogovarjanju o akcijah čez vikende, plezalnem znanju, ... Redna ali izredna tura, zamudila nisem nobene. Želja po več, me je pripeljala do plezanja željnih plezalcev tudi iz drugih koncev Slovenije. Da sem pretežno plezala z ženskami, je bila posledica tega, ker sem si vedno želela, da bi v svet mojega športa, stopilo več žensk. Sploh doma, v Posavju.

Po več kot dveh desetletjih mojega plezalnega udejstvovanja tu in tam, prenašanja znanja, vodenja različnih skupin, se je stvar obrnila. Pri športno plezalnih vadbah za otroke velikokrat številčno prednjačijo dekleta. Prav tako se na tečaje športnega plezanja za odrasle zadnja leta prijavlja več žensk kot moških. V alpinizmu pa so še v prednosti moški.

Z veseljem pridem ob četrtkih na ferajn in pred mano sedi ekipa mladih, radovednih

in zagnanih, fantov in deklet. Slednjih kar lepo število. Tako sem pred tremi leti lahko končno udeležila željo in povabila posavske plezalke na plezalni tabor. Ja, samo ženskice. Vikend tabor za PAK-ovke pred tremi leti je pustil posledice. Letos nas je našo bazo v Peroju obiskalo in v akciji resno sodelovalo kar 13 klubskih plezalk.

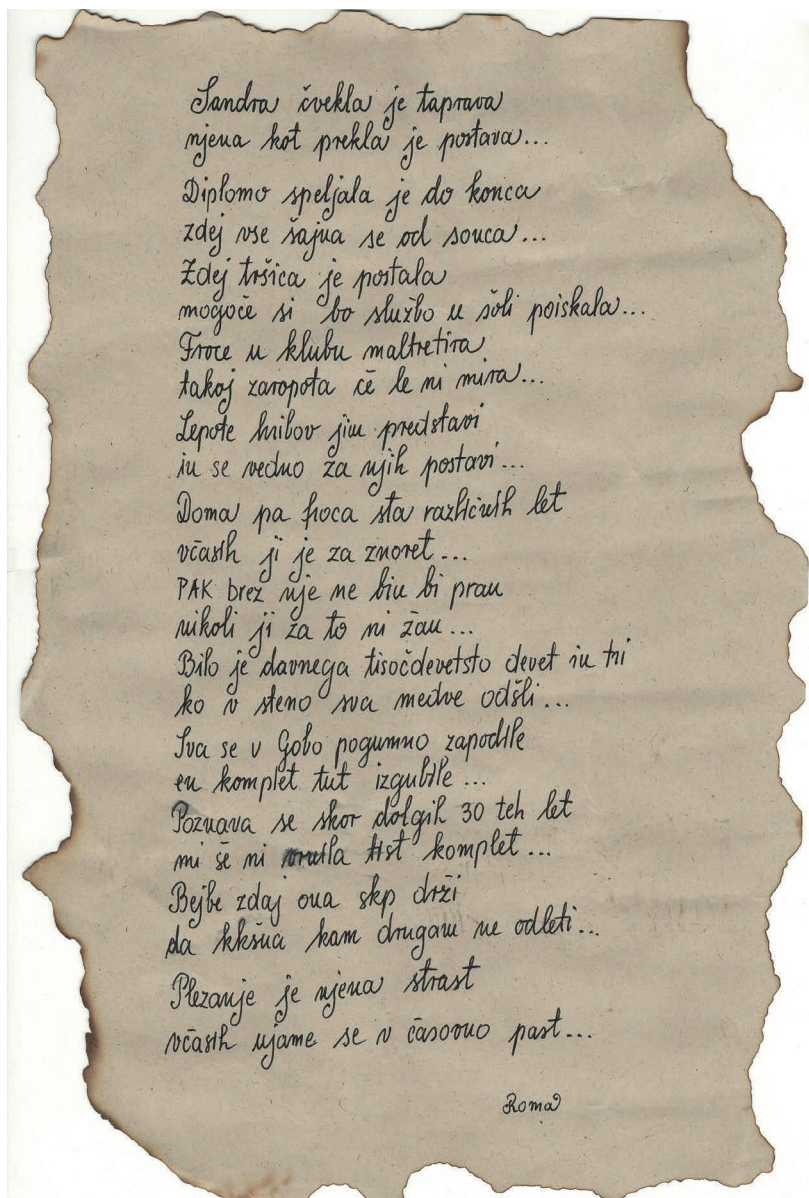
Prvi večer so bile na urniku resne flauzarske debate, joga in masaže. Pred spanjem smo vendarle le omenile nekaj možnosti, kam in kako v sobotni dan – vsaj malo poplezat. Roma, hvala ti. Rešitev je Limski kanal. Hiter kondicijsko-orientacijsko-plezalni trening. Preplezamo vse smerce do težavnosti 6c in zaslužno pohitimo v bazo na kup meseka in zelenjave. Tjaša in Tanja sta poskrbeli še za naše možgančke in kar naenkrat nas je presenetil obisk znanih Slovenk in Slovencev, ki so popestrili center plezalnega in zabavnega dogajanja ta vikend. Pripravili so nam glasen in zabaven ter deloma oblačen sobotni večerni program. Nikoli jih ne bomo pozabile.

Naporno jutro je rešila omleta iz 32 domačih jajc. Hmmm – so teknila. Volja

se je vrnila, sonček je klical. Sledilo je pospravljanje baze in hiter premik na vsem nam nove skale pri Buzetu, Kamena vrata. »Luštne plate, ni kaj, taman za naše počutje in voljo.« Debatirale smo in pohrustale še ostanke večerje, naredile vredni strečing in se premaknile proti domeku.

Želje in apetiti, vsaj kar se žensk v klubu tiče, naraščajo. Enkrat letno srečanje bomo, tako smo se vsaj dogovorile, spremenile v dvakrat letno. Pomlad 2017 v Istri se krepko prebuja, baza že nekaj mesecev sameva.

Potrebujemo morda datum? PAK-ovke, zapišite si v beležke: 14.-16. 4. 2017. Brez izgovorov. Na vidiku nova presenečenja.

OČETOVSKI ODKLOP

Besedilo: **ANDREJ TROŠT**

Dve družini, dva načelnika, dve ženi, trije otroci, en pes in dva šotora dobre volje. Zahvaljujoč naši državi sva s Petrom ustrezala pogojem očetovskih pravic in dolžnosti ter se skupaj z materama najinih otrok odpeljala na Krk. Ujeli smo zadnji poletni vlak v septembru in z vso zagnanostjo izkoriščali lepe sončne dni. V kampu smo bili edini taborniki, ki smo vsak dan razširili naš teritorij. Širili smo se kot pleme beduinov. Naši najmlajši razgrajči so markirali drevesa in postavljali mejnike (ne bi omenjal kakšne) v vse strani. Starešine pa smo razpravljale o bistvu življenja in o črnih luknjah. Seveda so bili naši vsakodnevni podvigi usmerjeni v aerobno aktivnost, menjali smo le sredstvo, orodje in okolje. Če obrazložim drugače, Peter je surfal in delal vragolije na vodi in v zraku, s kolesi sva se podila po samotnih stezah Mesečevega platoja in buljila v rojstvo sonca, z otroki smo kolesarili po zaledju Baške, plezali po stenah Portafortune in nudističnih skalah Bunculuke. Nabirali smo tudi kondicijo in prehodili Krk po dolgem in po čez. Miselni odklop od vsakodnevnih obveznosti smo veselo prakticirali ob sprehodih po baški prome-

*"Odklop, odklop, ostani večno mlad, odklop, da v duši boš bogat, odklop, ostane ti le odklop, ...!"
To so verzi, ki najbolje opišejo počitnikovanje septembra na Krku.*

nadi in metali kamenčke v morje. Žene so oprezale za oblekicami na štantih, očetje pa smo lovili otroke po plaži. Bilo je super. Popestritev za dušo in telo. Imeli smo tudi nočne obiskovalce, ki so grickali naše zaloge hrane. Prikupno miško in ne preveč simpatično podgano. S prvo se je poigral tudi naš čuvaj Dač.

Težko bi rekel, kdo je bolj užival: otroci ali starši, lahko pa trdim, da smo bili odličen in uigran tim.

SPAKOVCI NA JAMATLONU

Besedilo: **BARBARA PROSENIK**

Nekega večera dobim prav zanimiv SMS od Nike. (Njeni so vedno zanimivi.) Da bo 3. 12. Jamatlon in če bi šla. Hitro vtipkam v google, kaj sploh je to. In berem, gledam slike in filmčke. Uau, to je pa čisto nekaj zame. Tek mi ni bil nikoli všeč, ovire pa so me pritegnile. Pa še samo 5 km in to v rudniški jami. Odpišem Niki, da sem za in naj organizira. Mimogrede izberemo še ime skupine: SPAKOVCI – sevniški pakovci. V petek, večer pred Jamatlonom, si pošljamo SMS-je, kaj vse moramo imeti sabo, in nestrpno čakamo, da se dobimo zjutraj na kavi. Ob 8.30 se dobim z Niko in Leonom. Čakamo Sandija, ki po navadi ne zamuja. Končno se zberemo in se napakiramo v avto. Pot do Hrastnika mi ni bila nikoli všeč, ampak tokrat smo kar poleteli na cilj. Prevzamemo štartne številke in vrečko presenečenj. Ker je do starta še skoraj ura in pol, zavijemo v bližnjo gostilno. Organizator je nekaj omenjal možnost preverjanja alkoholiziranosti udeležencev, zato spet pijemo kavo. Vsi pa komaj čakamo na start. Po krajših organizatorjevih napotkih, kako Jamatlon poteka, se gremo k avtu preobleč. Rečeno je bilo, da je v jami 15 stopinj (zunaj sta bili le 2) in naj v jamo nič ne nosimo, zato vse pustimo v avtu (tudi telefone, bunde, kape ...). Zebe nas, ampak adrenalin in navdušenje vse skupaj malo ublažita. Z avtobusom nas odpeljejo v Trbovlje. Čelado na glavo, prižgemo naglavne lučke, rokavice gor in START. Vsi štirje zakorakamo v vlažno,

temno jamo. Takoj za ovinkom pa prva ovira – slikanje. Pred nami so tri skupine skupaj in zato jih prehitimo, da jih na ovirah ne bi preveč čakali. Nam se mudi. Po prvih dveh ovirah (plazenje pod deskami) nismo več čisti. Vsaka od njih je zabavna (hodimo po vozičkih, nosimo težja in lažja bremena, se plazimo ...). Vmes tudi tečemo, vendar bolj počasi, ker je blatno, spolzko in zelo neravno. Ko pridemo do Perkmandeljca, jih dobimo z desko po riti. Zgovorni (beri Leon) malo bolj, pridni (jaz) malo manj. Naenkrat pridemo

do bazena dolžine cca. 20 m in globine 40 cm. Malo se spogledamo, ampak pogumno zakorakamo v mrzlo vodo. Takoj zatem se plazimo po 15-metrskem blatnem rovu. V goretext obutvi imamo pravo masažo. Še vožnja z vozički ter 250 m vzpona in že zagledamo svetlobo in s tem naš cilj. Še slikanje ter krajši intervju in naš Jamatlon je končan. Sodelujemo še v metu škornja v kolnkišto (po Nikino kupmkišto), kjer nam Sandi pribori finale. Žal nam ne uspe priti med prve tri, zato se gremo preobleč in pojest knapovski golaž. Lačni smo kot tigri. Nekaj časa še poslušamo razglasitev nagrad in čakamo, če bo Nika dobila nagrado za jamsko kuro, Leon pa za hoznšajserja. Več sreče prihodnjič.

Prijetno utrujeni se peljemo proti domu, ampak na pico v Radeče pa še vseeno zavijemo. Čakam na pico in gledam slike, ki so jih objavljali na Jamatlonu. Svojih seveda nimamo, ker smo pustili telefone v avtu. (Naslednje leto jih ne bomo.) Pogledam še nagrajence in vidim, da smo Spakovci osvojili 2. mesto. Uau, tega pa res nismo pričakovali. Kako pa naj sedaj pridemo do nagrade? Hitro pošljem mail organizatorju, ki mi takoj odpiše. Nobena problema, Leon jih bo prevzel. Zdaj pa res proti domu. Od navdušenja je tudi utrujenost izginila, zato gremo še v dvorano plezat, zvečer pa še proslavit v gostilno. Nepozaben dan, hvala Niki za idejo in organizacijo.

A bi šel kdo naslednjič z nami?

JUŽNA STENA VELIKEGA KLEKA

Besedilo: **MIHA KOZMUS**

»Prispevek za bilten napišite, vsi!« so nam naročili v klubu. V večernih urah se mučim s pisanjem, ker sem to reč odlagal predolgo, kot še kako drugo stvar. Ko mi teče voda v grlo, je motivacija na vrhuncu.

Nekega dne mi piše Matej, če bi šel splezat nekaj bolj resnega. Ker sem se odzval pozitivno, sva se 19. decembra 2016 zapeljala proti severozahodu, vse do konca ceste na južni strani najinega cilja. V mraku sva začneta hoditi proti bivaku Stüdlhütte v upanju, da bo prostor še za naju. Po dveh urah hoje po lepo označenem dostopu sva prišla do prenočišča, kjer je že bila skupina Poljakov. Hoteli so na vrh, a so zaradi močnega vetra obrnili. V bivaku je 13 ležišč. Skupina je šla spat pred nama, Ker jih nisva hotela motiti, sva si postlala z dekami, kar na klopeh v skupnem prostoru v pritličju. Pred spanjem sva še dobro prezračila prostor, saj so Poljaki pretiravali z nalaganjem drv v štedilnik.

Naslednji dan sva se zbudila ob štirih, pozajtrkovala in se pripravila za plezanje. V dveh urah sva prišla do stene. Prvi sem zagnano začel smer po globokem snegu, ker se je Mato še pripravljal. Kmalu me je dohitel in prehitel, da ga niti videl nisem več. Višina se mi je poznala že na začetku. Moral bi že prejšnji dan pojedsti aspirin. Ko sem prisopihal do prvega večjega skoka, me je kolega že čakal z narejenim sidriščem. Suvereno je splezal naprej po napol zalitem skoku. Pravzaprav je suvereno preplezal naprej celotno smer. Meni sta pripravdala dva lažja raztežaja, lahke dele pa sva solirala. Najtežji je bil vmesni skalni del, nekje na sredini smeri. Gladek granit,

20. 12. lu 2016 sem v navezi z Matejem Zorkom v desetih urah preplezal smer Südwandwächter, M5, WI4+, 600 m.

kjer težko najdeš prostor za vmesno varovanje. Vseeno mu je uspelo vstaviti enega metulja in napol zabiti klin, nad najtežjim delom pa je našel klin, ki so ga pustili predhodniki. Nato je sledilo sidrišče, kjer sva visela, nad nama pa tri metre visoka gladka zajeda. Potem je bilo konec najtežjega. Višje kot sva bila, več truda sem potreboval za nadaljevanje. Poleg višine se mi je poznalo še pomanjkanje tekočine. Tudi zanohtalo me je nekajkrat – v prste na nogah in rokah. Ura pa je neusmiljeno tekla. Tudi kratek spust po vrvi je bil del smeri. Potem je sledil še zadnji del, ki se je vlekel kot jara kača. V mraku sem preplezal še zadnji raztežaj. Ko sva bila oba na grebenu, ki vodi na vrh ali v dolino, je razgled izginil. Dan je prešel v noč. Mraz se je okrepil, veter pa je ta občutek še dodatno povečal. Sestop po grebenu je bil adrenalinski, pazljivost pa maksimalna. V dveh urah sva se vrnila nazaj do bivaka, kjer sva se okrepčala in pripravila na sestop. Čeprav bi najraje podaljšal »izlet« še z enim spanjem v bivaku, sva s težkimi nogami nadaljevala sestop do avta. Vrh gore pa je ostal za drugo priložnost.

STEBRI HERKULESA

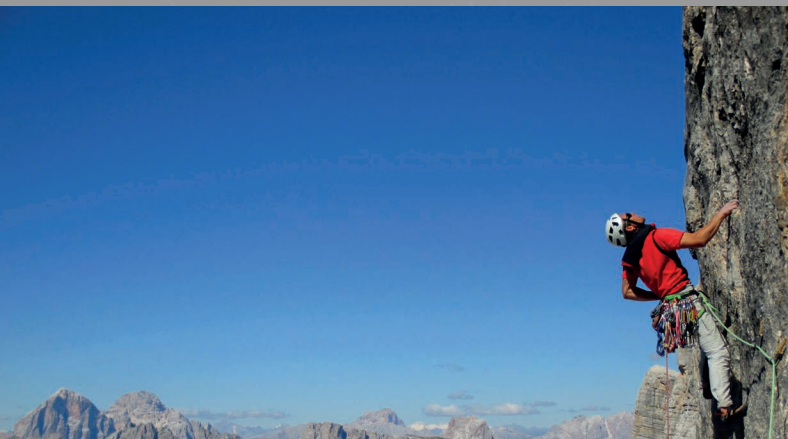
2. prosto ponovitev smeri Collone d' Ercole sta Andrej Grmovšek in Nejc Pozvek opravila na pogled. V 25 urah plezanja sta zmogla 1200 metrov stene, 29 raztežajev, 10 od njih z oceno od 8. do 9. stopnje. Stene sta se lotila v njima lastnem in cenjenem minimalističnem slogu.

Kristalno jutro. Božanski razgled na se nama odpira po nekaj uvodnih raztežajih, ki so bili lažji, a s težko opremo naporni. Pred tednom dni sva bila onkraj zelene gmajne, v steni prave kraljice Dolomitov - Marmolade. Danes dvoriva njeni sosedi, Civetti.

Odurno, hladno in vlažno senčno previsje naju upočasni in izžame. Medtem ko debelo uro vse prepoten rešujem uganko 10. raztežaja, Grma prezeba nekaj deset metrov pod menoj. Zgodaj spoznava, da nama ne bo nič podarjeno. Po to sva prišla.

Ko popoldansko sonce oblizne rane dopoldneva in se redki, a čvrsti oprimki podajajo v roke, se trpljenje počasi umika užitku. Toplota se naseli v dušo, telo oživi in lažje premaguje spoštljive zapise na skici najine smeri.

Utrujena se pripneva na ozko poličko, navlečeva nase vse, kar imava, nato pa se predava lepoti odhajajočega dne. Po grlu drsijo domače dobrote, ki še približajo misel čakajočih v dolini, doma. Viseč nad prepadom se še bolje zavedam, kako rad vas imam.

Noč tisočerih zvezd in utripajočih luči dolomitskih vasic je čudovita. Mraz se je umaknil v globeli pod nama, midva pa se presedava in podpirava, nastavljava zdaj hrbet, zdaj ramo ali bok, stiskava noge pod eno spalno vrečo in se veseliva prihajajočega jutra.

Vajena sva že okornih jutranjih začetkov. Mraz severozahodne stene dela težave predvsem drugemu v navezi, prvi pa vijuga navzgor in silno upa, da ga ne ustavijo mokre liše, ki se cede izpod vršnih previsov.

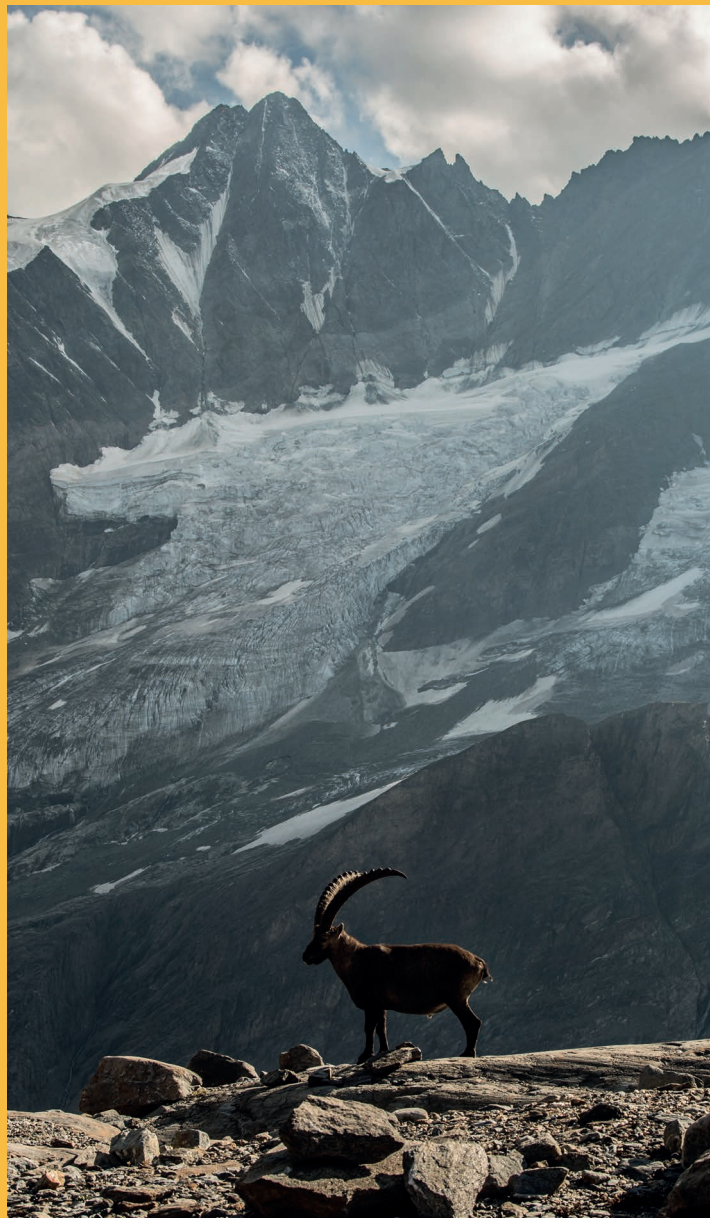
Pozno popoldne zopet prinese sončno olajšanje. A časa za zmagoslavje ni. Izstopno previsje preseneti, podlahti otekajo vedno hitreje, sivo-rumena skala postavlja nepričakovane izzive in vedo pogosteje zaječiva od napora in bolečin.

Mravljinčastih nog in s krči v rokah se zvalim na krušljiv vrh, dolgo iščem mesto za varovališče, zakričim, sezujem plezalnike, se čudim, oziram naokrog, varujem tovariša, tu in tam spustim kakšno solzo. Je to že res, al se le zdi?

SVET SO STENE ...

... PAK SMO LJUDJE

